

บทนำ

“บ้าน”

เสียงหัมแหบพร่าทำให้คะนิงนิตยพยายามปรือตาขึ้นมองหาเจ้าของเสียง ทว่าภาพที่เธอเห็นเวลานี้กลับเลื่อนราง ไม่ชัดเจนเต็มที่ ศีรษะหนักอึ้งพร้อมกับความรู้สึกปวดหนึบบริเวณขมับ ขณะที่สมองกลับว่างเปล่า หญิงสาวพยายามนึกทบทวนความทรงจำของตัวเอง และสิ่งสุดท้ายที่เธอจำได้คือเธอกำลังรอกชนันท์อยู่

“บ้าน มองพี่”

เสียงกระซิบที่อยู่ข้างหูในตอนนี้อย่างคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก เธอสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นร้อนของอีกฝ่ายที่รดไถ้ๆ ไบหน้า คะนิงนิตยไม่แน่ใจเลยว่าเป็นเพราะน้ำเสียงที่ติดจะคล้ายคำสั่งและอ่อนนวลนี้หรือเปล่า เธอถึงได้พยายามฝืนความง่วงเบิกตามองเขาให้เต็มสายตา

เงาที่ซ้อนไปมาค่อยๆ ผสานกลายเป็นร่างของชายหนุ่ม สิ่งแรกที่ตรึงสายตาเธอไว้คือนัยน์ตาคมกริบ ดวงตาคู่นี้เหมือนกับบ่อน้ำลึกที่ไม่มีที่สิ้นสุด คะนิงนิตยไม่รู้เลยว่าภายใต้้นัยน์ตาคู่นี้ซุกซ่อนความคิดอะไรไว้ ได้แต่ไล่สายตาสำรวจไบหน้านี้อีกครั้ง เริ่มจากสันจมูกโค้งได้รูปก่อนลงมายังริมฝีปากเรียวสีเข้ม โครงหน้าและเครื่องหน้าที่เด่นชัด เช่นนี้จะป็นใครไปไม่ได้ นอกจาก...

“...พี่พุกฤษ” เสียงเรียกของเธอเบาหวิว แต่คนตรงหน้าก็ยังได้ยิน มุมปากของเขาจึงยกขึ้นเป็นรอยยิ้มจางๆ

“ปุ่น”

เขาเรียกอีกครั้งพร้อมกับขยับเข้ามาใกล้ มือหนาของเขาลูบไล้ใบหน้าของเธออย่างแผ่วเบา พลังเกลี้ยปดอยผมที่ปรกหน้าตัดไว้หลังใบหู แล้วเคลื่อนมือมาหยุดที่ปลายคางมน พลังใช้นิ้วโป้งคลึงเกล้าริมฝีปากเธอไปมาคล้ายหยอกล้อ

คะนึงนิตยค์คิดตามไม่ทันแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น นึกไม่ออกเลยว่าทำไมพุกฤษถึงได้แสดงท่าทีสนิทสนมและใกล้ชิดกับเธอถึงเพียงนี้ ทั้งๆ ที่เขา...

“สัมผัสพี้นะ”

ความคิดของเธอตีรวนสับสนไปหมด เริ่มไม่แน่ใจเสียแล้วว่าเหตุการณ์ตรงหน้าเป็นความจริงหรือภาพลวงตาที่ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์บันดาลให้เธอสร้างขึ้นมา

เมื่อเห็นเธอยังคงนิ่งเฉย ชายหนุ่มจึงได้กุมมือเธอลึกไว้และยกขึ้นมาวางที่อกของตัวเอง ชักนำให้เริ่มสำรวจเรือนร่างส่วนบนของเธอ ถึงตอนนี้คะนึงนิตยค์ก็เพิ่งรู้สึกตัวว่าเสื้อเชิ้ตของพุกฤษถูกปลดไปแล้ว มือของเธอกำลังแนบร่างกายที่สมส่วนและหน้าท้องที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อของชายหนุ่ม

“ปุ่นชอบหรือเปล่า”

เสียงทุ้มคล้ายจะมอมเมาความคิดของเธอ คะนึงนิตยค์ลองลูบผิวที่อุ่นจนเกือบร้อนของเขาอีกครั้งก่อนจะตอบเสียงเบา

“ชอบ”

ชอบสิ เธอชอบมาก ไม่มีส่วนไหนของเขาที่เธอไม่ชอบ เรือนร่างที่สมบุรณ์แบบนี้...ถ้าเธอได้ลองใช้เป็นแบบสำหรับฝึกวาดอนาโตมีจะดีแค่ไหนนะ หรือแม้แต่ใบหน้าของเขา...ถ้าอีกฝ่ายยอมมาเป็นแบบ

เธอว่าภาพใบนี้ต้องสวยงามมากแน่นอน...

เสียงหัวเราะท่วมดำทำให้คะนึงนิตย์หลุดจากภวังค์ความคิด แม้จะเริ่มรู้สึกมีสติรับรู้หลายๆ อย่างได้ดีขึ้น ทว่าก็ยังคงรู้สึกกลัวและไร้เรี่ยวแรง เปลือกตาทั้งสองข้างหนักอึ้งขณะที่สมองว่างเปล่า ได้แต่ดูและฟังคนตรงหน้าอย่างเลื่อนลอย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทั้งหมดเป็นความจริงหรือความฝัน

“พี่พุทธะคะ บั่นวง” เสียงที่พูดออกมาเป็นแบบไหนคะนึงนิตย์ไม่แน่ใจ ทว่าสำหรับคนฟังมันดูอดอ้อนกว่าปกติเหลือเกิน

“พี่รู้ แต่พี่อยากให้บั่นลืมตามองพี่”

“ทำไมคะ” หญิงสาวไม่เข้าใจ ทำไมเขาถึงยังยืนกรานจะบังคับกันเช่นนี้

“เพราะพี่อยากให้บั่นมีสติรับรู้ทุกอย่างที่พี่จะทำ พี่อยากรู้ว่าบั่นเต็มใจหรือเปล่า”

ไม่พูดเปล่า พุทธะค่อยๆ ปล่อยมือเธอลง ก่อนที่มีมืออุ่นจะไต่บนใบหน้าเธออย่างเย้ายวน ตั้งแต่หน้าผากมนจนถึงริมฝีปากอ้อม สัมผัสกลั่นแก่งลิ้นชวนให้วาบหวนและคลั่งไคล้ของเขาทำให้คะนึงนิตย์สั่นสะท้าน ปลายเท้าจิกลงเข้าหากันอย่างไม่ได้ตั้งใจ

“หรือแม้แต่แบบนี้...”

เขากระชับขางหูของเธออีกครั้ง ก่อนที่ร่างสูงจะเคลื่อนไหวโน้มตัวเข้ามาใกล้ ขบกัดตึงหูเธอเบาๆ และเคลื่อนไหวมาประทับริมฝีปากลงบนลำคอ ทั้งดูดเม้มและใช้ลิ้นร่อนเลียลำคอของเธอราวกับมันคือของหวาน จากนั้นถึงค่อยๆ ไหลวนมาที่ใบหน้า พรหมจูที่เปลือกตา แก้ม และมุมปาก ก่อนจะประทับริมฝีปากลงบนที่เดียวกัน

สัมผัสทั้งหมดล้วนเป็นสิ่งทีคะนึงนิตย์ไม่เคยได้เรียนรู้มาก่อน มันเป็นประสบการณ์ครั้งแรกในชีวิต เธอทั้งตื่นเต้น ทั้งไม่เข้าใจความใกล้ชิดเช่นนี้ ขณะเดียวกันมันก็ทำให้ร่างกายของเธอบิดเร่าจนเวียน

จะระเบิด

“บัน อ้าปากให้พี่”

เสียงแผ่วเบาของเขากลายเป็นมนตร์สะกดที่ทำให้เธอทำตามอย่างว่าง่าย ทันทีที่เปิดปาก ลิ้นอุ่นร้อนของชายหนุ่มก็พันเกี่ยวลิ้นของเธอ เสาะหาความหวานในโพรงปากอย่างโหยหา

คะนิงนิตยได้แต่หายใจหอบ ปล่อยให้เขาสำรวจหาความหวาน และใกล้ชิดร่างกายตัวเอง มอมเมาตัวเองให้ตกอยู่ในความลุ่มหลงนี้ อย่างเต็มใจ กระทั่งเธอเริ่มตั้งคำถามกับตัวเองอีกครั้งว่านี่คือความฝันหรือเรื่องจริง...

“พะ...พี่พฤกษ์ พอก่อนคะ”

เสียงของเธอฟังดูทั้งแหบพร่าและกระเส่าอย่างที่ไม่คิดว่าจะได้ยิน พฤกษ์ขยับตัวถอยออกมาเล็กน้อย เขายิ้มที่มุมปาก ก่อนจะกดเสียงต่ำตอบกลับไป

“สำหรับพี่ บันเท่านั้นที่พี่ไม่เคยพอ”

คะนิงนิตยลืมตาตื่นด้วยความตกใจ เพราะความฝันที่มีแต่

ฉากวามหวานทำเอาหัวใจเต้นกระหน่ำผิดจังหวะ

หญิงสาวถอนหายใจยาว มือข้างหนึ่งวางไว้เหนืออกข้างซ้าย สัมผัสได้ถึงการเต้นของก้อนเนื้อในอกและความรู้สึกแสนรุ่มร้อนที่ตกค้างอยู่รอบตัว เหมือนกับอากาศที่มองไม่เห็นแต่สัมผัสได้

เธอนึกย้อนถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาสองปีกว่าแล้ว...

...

ในงานปาร์ตี้เลี้ยงส่งทายาทคนโตของครอบครัวเจ้าของโรงแรมแขกที่มาร่วมงานล้วนเป็นคนในวงสังคมไฮโซเช่นกลุ่มนักธุรกิจใหญ่คนอื่น ๆ อาจจะคิดว่าเธอมางานนี้เพราะกะชนันท์ ทว่าแท้จริงแล้วเธออยากเห็นหน้าใครบางคนก่อนที่จะไม่ได้เจอเขาอีกต่างหาก

ปกติเพื่อนรักอย่างกชนันท์จะคอยอยู่ข้างกายเธอไม่ห่าง แต่พออีกฝ่ายต้องแยกตัวไปดูแลความเรียบร้อยในงาน คะเนิงนิตยจึงต้องยืนอยู่เพียงลำพัง คอยมองบรรยากาศรอบตัวด้วยความรู้สึกแปลกแยก พลันสายตาของตนก็ตกอยู่ที่ร่างสูงโปร่งสวมสูทสีเข้มกระดุมแถวเดียว เสื้อตัวในของเขาเป็นเชิ้ตสีขาว แผ่นหลังเหยียดตรง ไหล่กว้าง ท่าทางดูสุขุมและผ่าเผยของชายหนุ่มทำให้เขาดูโดดเด่นกว่าใคร

ไม่แปลกใจเลยว่าทำไม พฤกษ์ รัตนเวคินทร์ ถึงกลายเป็นหนุ่มที่ใครหลายคนต่างจับตามอง นอกจากรูปลักษณ์ภายนอกที่โดดเด่น เขายังมีความสามารถที่คนในวงการธุรกิจต่างยอมรับ เพราะเขาเข้ามาอยู่ในตำแหน่งประธานคณะกรรมการบริหารของบริษัทเล็กๆ ที่ใกล้จะปิดตัวลงได้แค่สามเดือน ก็สามารถพลิกวิกฤติให้กลายเป็นโอกาสลดความเสี่ยงของบริษัทและฟื้นกำไรขึ้นมาหลายเปอร์เซ็นต์

หลังจากบริษัทเริ่มมีฐานที่มั่นคงแล้ว พฤกษ์ก็ลาออกทันทีและไม่เคยจะร่วมมือกับที่ไหน เหมือนกับว่าสิ่งนี้ยังไม่ใช่เป้าหมายของเขา คะเนิงนิตยเองก็ไม่วางใจจุดประสงค์ของพฤกษ์ เขาไม่ได้สนใจร่วมงานกับเจ้าของธุรกิจใหญ่ๆ ไม่ได้สนใจจะเปิดบริษัทเป็นของตัวเอง แล้วเป้าหมายอะไรกันแน่ที่อยู่ในใจของเขา

ขณะครุ่นคิดถึงชายหนุ่ม นัยน์ตาก็พลันเห็นว่าข้างกายของเขามีใครบางคนปรากฏตัวขึ้น หญิงสาวร่างสมส่วนในชุดเดรสสีขาวปาดไหล่เอวแขนเรียวคล่องอยู่ที่แขนของพฤกษ์ราวกับกำลังแสดงความเป็นเจ้าของ ความสนิทชิดเชื้อตรงหน้านี้ทำให้กะเนิงนิตยเริ่มหาคำตอบที่เธอสงสัยได้แล้ว

บางทีเป้าหมายของพฤกษ์คงเป็นดวงจันทร์ที่สว่างสดใสอย่าง วราลี ภัทรพิสุทธิ์ หญิงสาวรุ่นราวคราวเดียวกันกับเขา และยังเป็นเจ้าของแบรนด์ห้องเสื้ออันดับต้นๆ ของประเทศ จะว่าไปก็ได้ยินข่าวลือหนาหูว่าทั้งคู่กำลังคบหาอยู่กันอยู่ คะเนิงนิตยไม่รู้หรือกว่าข่าวลือนี้

เป็นเรื่องจริงหรือไม่ แต่จะให้ถามภรรยาที่ผู้เป็นน้องสาวแท้ๆ ของพฤกษ์
สักคำ เธอก็ไม่กล้า

ทว่าหากดูดีๆ แล้ว คู่ชายหญิงตรงหน้าก็ดูเหมาะสมกันไม่น้อย
ความสมบูรณ์แบบของพวกเขาทำให้เธอนึกท้อ ความรู้สึกหดหู่ก่อนขึ้น
ในใจอีก สุดท้ายราวกับทำให้ชิน ตนถึงได้กระดกดื่มแอลกอฮอล์ใน
มือ ปลอ่ยให้รสชาติขมฝาดของมันเยียวยาตัวเอง

คะเนิงนิตยจำไม่ได้ว่าตัวเองดื่มไปเท่าไร ทั้งๆ ที่รู้ตัวว่าตัวเอง
คออ่อน แต่เพราะทนเห็นภาพที่บาดตาและทิ่มแทงหัวใจตัวเองเช่นนี้
อีกต่อไปไม่ได้ เครื่องดื่มในมือจึงเป็นทางออกแรกที่ตัดสินใจเลือกใช้
เป็นที่พึ่ง

‘บ้าน หาดังนาน มายืนทำอะไรตรงนี้ ไปหาพี่พฤกษ์กัน’

เสียงของภรรยาที่ดังขึ้นท่ามกลางเสียงอื้ออึงในหู อีกฝ่ายไม่รอ
ให้เธอตอบหรือตั้งตัว เพื่อนรักคนนี้รีบเอาแก้วใส่มือของเธอออกไป
วางที่โต๊ะใกล้ๆ กัน แล้วกุมมือข้างล่างกึ่งงูให้เดินตามไป

คะเนิงนิตยพยายามจะปฏิเสธ แต่ความคิดที่รวนเรและชักช้า
เพราะฤทธิ์น้ำเมาทำให้เธอได้แต่เร่งฝีเท้าให้ทันคนข้างหน้า พลังคอย
ระวังไม่ให้ตัวเองสะดุดล้มหน้าคว่ำเท่านั้น

‘พี่พฤกษ์’ เสียงของภรรยาที่นำมาก่อนตัว ก่อนที่จะหยุดอยู่
กลางวงสนทนา เมื่อคุณหนูคนเล็กของรัตนเวรินทร์เข้ามาร่วมวงแล้ว
บางคนที่ไม่ได้สนิทชิดเชื้อกันมากก็ถอยออกจากวงสนทนาอย่างสุภาพ
ปลอ่ยให้คนในครอบครัวมีเวลาส่วนตัว ทว่าภรรยาที่อยู่ข้างกายพฤกษ์
ยังคงอยู่ที่เดิมไม่ไปไหน พร้อมกันนั้นใบหน้าของหญิงสาวยังคงประดับ
รอยยิ้มเอาไว้อย่างสวยงาม

‘สวัสดิ์จ๊ะน้องบัว’

เป็นภรรยาที่เอ่ยทักอย่างเป็นมิตร แต่ภรรยาที่ไม่ได้ยิ้มตามหญิง
สาว เพื่อนรักของเธอเหิดใบหน้าขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะยกยิ้มเหมือนกับ

การเยาะเย้ยขึ้นแทน

‘สวัสดิ์คะคุณลูกจันทร์ ฉันมีพี่ชายแค่สองคน คือพี่พุทธรักษ์กับพี่โมกซ์ ฉันกับคุณลูกจันทร์เราไม่ได้สนิทกันขนาดนั้น อย่าเรียกนางเรียกน้องเลยคะ ฉันรับไม่ไหว!’

‘บัว’ เสียงทุ้มของพุทธรักษ์ที่ปรามน้องสาวทำให้กชนันท์เบ้หน้าด้วยความไม่พอใจ ส่วนคุณธนีสาวได้แต่ส่งยิ้มฝืนๆ พลางหันไปบอกชายหนุ่มเบาๆ

‘ลูกจันทร์ไม่ถือหรอก พุทธรักษ์ก็อย่าเครียดเลยคะ’

พอเห็นท่าทางสนิทสนมรู้ใจเช่นนี้ คะนิงนิตยก็รู้สึกขมฝาดที่กลางอก นึกอยากหันหลังกลับไปโดยเร็ว...

เธอไม่ควรชอบเขาเลย ที่สำคัญที่สุดคือไม่ควรหลงรักเขาแบบนี้ หากไม่ได้รู้สึกอะไรด้วยแล้ว ก็คงไม่ต้องมารู้สึกเจ็บหน่วง ทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นแม้แต่คนสำคัญในชีวิตของเขาเลยแท้ๆ

‘พี่พุทธรักษ์จะบินไปทำงานเมืองนอกแล้ว ยังไงก็ต้องชอบคุณคุณลูกจันทร์นะคะที่อุตส่าห์ถ่อมาเลี้ยงส่งถึงที่นี่’

เมื่อกชนันท์เป็นฝ่ายเปิดศึกแบบนี้ เธอก็ยิ่งรู้สึกกระอักกระอ่วนขึ้นมา คะนิงนิตยได้แต่ลอบมองสถานการณ์เงียบๆ รู้ว่าเพื่อนไม่ชอบหญิงสาวตรงหน้า แต่ก็ไม่เคยถามเหตุผล

‘อู๊ย! น้องบัวยังไม่รู้หรือคะ ว่าพี่กับพุทธรักษ์จะบินไปเมืองเดียวกัน พี่มีแผนเปิดห้องเสื้อสาขาต่างประเทศพอดี แบบนี้งานเลี้ยงวันนี้ก็เหมือนเลี้ยงส่งพี่ไปด้วยไม่ใช่หรือคะ’

สิ้นเสียงของวราลี คะนิงนิตยก็เงยหน้าขึ้นขยับ หันไปมองชายหนุ่มคนเดียวในตอนนี้อย่างตกใจ...ไม่เห็นรู้เลยว่าครั้งนี้พวกเขาสองคนจะเดินทางไปด้วยกัน

ช่วงเวลานั้นเองที่เธอได้สบประสานนัยน์ตาคมและแววตาทิ้งสงบของชายหนุ่ม เพียงชั่ววินาทีสั้นๆ นี้กลับเหมือนยาวนานเป็น

ชั่วโหมง

จากนั้นคะเนิงนิตยก็ครุ่นคิดได้ขึ้นมาว่า ทำยที่สุดพฤษก็เลือกร่วมงานกับบริษัทโกลบอลชั้นนำ ย้ายไปทำงานและอยู่ต่างประเทศ การที่วราลีพูดขึ้นมาเช่นนั้นนั่นหมายความว่า พวกเขาทั้งสองวางแผนร่วมกันไว้แล้ว และทั้งหมดนี้มันคงไม่ใช่เรื่องบังเอิญ...

บางทีเธอไม่ต้องหาคำตอบของข่าวลือพวกนั้นผ่านกชนันท์ก็ได้ ในเมื่อคำตอบมันเด่นชัดและตบลงที่หน้าเธอแล้วในเวลานี้

วินาทีที่เธอกับพฤษสบตากันไม่มีใครถอนสายตากลับไปก่อน คะเนิงนิตยลองจ้องลึกลงไปในแววตาของเขา นึกอยากลองอ่านแม้แต่เสี้ยวความรู้สึกของชายหนุ่มว่าจะเป็นอย่างไร แต่เมื่อพบกับความว่างเปล่าเธอจึงได้รับหลบสายตา

คงมีแต่ตัวเองที่ขาดทุน ยอมเปิดหน้าต่างของหัวใจให้เขาเห็น ถึงคลื่นความหวั่นไหวในนั้น

‘แหม ตามติดเป็นเจ้ากรรมนายเวรขนาดนี้ พี่ชายของบัวคงจะปลื้มน่าดู’ ผิดกับกชนันท์ที่ไม่ทันสังเกตอารมณ์ที่เปลี่ยนไปของเพื่อน เพราะยังคงตอบโต้กับศัตรูตรงหน้าจริงจัง หวังตอกหน้าให้อีกฝ่ายเจ็บแสบ

ยิ่งได้ยินคำพูดของเพื่อนสาว คะเนิงนิตยก็ลอบสังเกตสีหน้าของพฤษ ไม่รู้ว่าเขานึกโกรธน้องสาวตัวเองหรือเปล่าที่พูดจากระทบกระทั่งหวนใจของตัวเองแบบนี้

‘ขอโทษด้วยนะครับ ดูเหมือนพวกเราจะตามใจยายบัวมากเกินไป ถึงได้เสียนิสัยแบบนี้ หวังว่าคุณลูกจันทร์จะไม่ถือสาเล็กๆ นะครับ’ เสียงของบุคคลที่สี่ที่ดังแทรกขึ้นมาทำให้สถานการณ์น่าอึดอัดมลายหายไป

เจ้าของเสียงนี้ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากโมกซ์ ลูกคนกลางของบ้าน หรือพูดง่าย ๆ เขาคือน้องชายของพฤษ และกิจการโรงแรมของ

ครอบครัวก็มีลูกชายคนรองอย่างเขาแน่แหละที่เป็นคนกุมบังเหียนดูแลอยู่

โมกซ์มีนิสัยใจเย็นและมีรอยยิ้มประดับบนใบหน้าเสมอ เขาอายุห่างจากคะเนิงนิตยสามปี สำหรับเธอแล้วชายหนุ่มคนนี้เหมือนพี่ชายที่แสนใจดีและอบอุ่น

‘จะถือสาได้ยังไงคะโมกซ์ ถ้าเป็นพี่ พี่ก็ต้องห่วงอยู่แล้ว ก็มีพี่ชายที่แสนดีอย่างพุกฤษกับโมกซ์อยู่’

วราลีพยายามพูดเปลี่ยนบรรยากาศที่อึดอัดให้ดูสดใส แต่คะเนิงนิตยไม่แน่ใจเลยว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกแบบเดียวกับอย่างที่พูดหรือเปล่า

‘ขอบคุณครับ เมื่อครู้ทางกลุ่มคุณมินตราถามหาคุณลูกจันทร์อยู่นะครับ’

โมกซ์พูดคุยกับหญิงสาวอีกสองสามคำ ก่อนที่วราลีจะขอตัวแยกออกไป คะเนิงนิตยเห็นแววตาเสียดยและไม่นินยอมของอีกฝ่ายยามที่มองพุกฤษ ก่อนมันจะกลับเป็นแววตากระจ่างใสตามเดิม สุดท้ายหญิงสาวก็ตัดสินใจหันตัวไปอีกทาง

‘สวัสดิ์ครับน้องปั้น ไม่เจอกันนานเลย สบายดีนะครับ’ โมกซ์หันมาเอ่ยทักทายด้วยรอยยิ้ม แม้ตอนนี้เธอจะมึนๆ จากแอลกอฮอล์อยู่บ้าง ทว่าก็ยังประคองสติได้มากพอจะสนทนากับคนอื่น ๆ

‘สวัสดิ์ค่ะพี่โมกซ์ บั้นสบายดีค่ะ แต่ได้ข่าวว่าพี่โมกซ์กำลังวุ่นๆ อยู่เลยช่วงนี้ ยิ่งงี้ก็อย่าลืมดูแลสุขภาพนะค่ะ’ เธอเอ่ยไปตามมารยาทและความหวังดี ได้ยินจากกชนันท์มาว่าช่วงนี้พี่ชายคนรองของเพื่อนต้องทำงานอย่างหนัก โดยเฉพาะโครงการปรับปรุงโรงแรมใหม่ของครอบครัวที่ต้องใช้ทั้งแรงกายและแรงใจไปไม่น้อย

‘ปั้นไม่ต้องไปสนพี่โมกซ์หรอก รายนี้เขาอีกจะตาย!’ เสียงประชดประชันอย่างไม่จริงจังของกชนันท์ทำเอาเธอขมขื่นอ้อนแรง ขณะ

ที่โมกซ์เองก็ยิ้มออกมาเช่นกัน แต่เป็นรอยยิ้มที่มาพร้อมน้ำเสียงเย็นๆ อย่างที่เล่นที่จริง

‘บัว เหมือนว่าเราต้องคุยกันสักหน่อยแล้วนะ พี่พฤษ์ เดี่ยวผม พายายตัวแสบไปจัดการก่อนนะ’ ลูกชายคนรองของบ้านรัตนเวรินทร์ ไม่รอช้า รีบคว้าแขนน้องสาวตัวดีออกมา ตั้งใจจะพาไปอบรมสักหน่อย ในข้อหาที่เสียมารยาทต่อแขก

‘พี่โมกซ์ปล่อยบัวนะ! พี่โมกซ์! โอ๊ยยย พี่พฤษ์ บัวฝากบ้าน หน่อยนะ!...’ เสียงบ่นไวววายของกชนันท์ที่มีให้พี่ชายคนรองดังขึ้นเรื่อยๆ ทว่าในท้ายที่สุดเสียงนี้ก็ค่อยๆ เบาลงจนหายกลืนไปกับบรรยากาศงานเลี้ยง

พอคนอื่นทยอยจากไป บริเวณรอบข้างจึงเหลือแค่เธอกับพฤษ์ ชายหนุ่มยังคงมีท่าทีที่นิ่งเฉยเหมือนก่อน ทำเอาคะนิงนิตย์ ใจผ่อและอึดอัดขึ้นมา นึกอยากออกไปให้ไกลจากเขาโดยเร็ว...แต่ อีกรีกี้สับสน ร้องคัดค้านบังคับให้อยู่ต่ออีกสักนิด อย่างน้อยเขาจะไป แล้ว โอกาสที่จะได้เจอก็คงไม่มีอีกเหมือนวันนี้ อะไรที่สมควรพูดก็ควร รีบพูดออกไปไม่ใช่หรือ...

‘พี่พฤษ์คะ’ คะนิงนิตย์เงยหน้าขึ้นเพื่омองคู่สนทนาตรงหน้า ก่อนจะพบว่าเขามองตรงมายังเธออยู่แล้ว มือที่ปล่อยอยู่ข้างลำตัวกำ เนื้อผ้าไว้แน่นด้วยอารมณ์ประหม่า

‘ยินดีกับงานใหม่ด้วยนะคะ บ๊นขอให้พี่พฤษ์เดินทางปลอดภัย แล้วก็...อย่าลืมดูแลสุขภาพด้วยนะคะ’ เธอรู้ว่าเขาเป็นคนจริงจังกับ งาน บ่อยครั้งที่จะได้ยินกชนันท์บ่นถึงความบ้างานของพี่ชายคนโต และมีหลายครั้งที่เธอก็เห็นด้วยตัวเองเวลาไปหาเพื่อนรักที่บ้านบ่อยๆ

เธอสุดลมหายใจเข้าปอดลึก พลังหยิบเครื่องรางที่ตั้งใจทำด้วย ตัวเองจากกระเป๋าถืออันเล็กให้เขา

‘บ๊นไม่รู้ว่าจะให้อะไรดี หวังว่าพี่พฤษ์จะไม่รังเกียจนะคะ’

เธอไม่มีเงินมากพอจะซื้อของแพงๆ ให้เหมือนกับคนอื่นๆ และ
พุกษ์เองอาจจะไม่ได้ใส่ใจเครื่องรางของเธอเท่าไร แต่มันเป็นความ
จริงใจทั้งหมดที่เธอใส่ลงไปและอยากมอบให้เขา

‘ขอบคุณครับป้า’ เสียงทุ้มของชายหนุ่มเจือด้วยความอ่อนโยน
จนคะนึงนิตย์อยากได้ยินมันซ้ำไปซ้ำมาไม่รู้เบื่อ ชายหนุ่มเอื้อมมือมา
รับเครื่องรางอวยพรไป แต่ในจังหวะหนึ่ง ปลายนิ้วของเขาแตะเข้ากับ
หลังมือเธอ ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังละเมอไปเองหรือเปล่า จู่ๆ คะนึงนิตย์
ถึงรู้สึกว้าว สัมผัสจากปลายนิ้วของพุกษ์คล้ายจะประทับบนหลังมือ
ของเธอนานผิดปกติ

แต่เมื่อเขาหยิบของไปเก็บในช่องเก็บของด้านในตู้แล้ว เธอถึง
รีบชักมือและดึงสติของตัวเองกลับมา หญิงสาวมองซ้ายมองขวาอีก
เล็กน้อย พอเห็นใกล้ๆ มีโต๊ะวางแก้วเครื่องดื่มอยู่ที่ริมซ้ายไปคว่ำมัน
มาถือไว้ในมือ

‘พี่ไม่ยักรู้ว่าเป็นสายดื่ม’ น้ำเสียงของพุกษ์คล้ายจะหยอกล้อ
ล้อ แม้แต่นัยน์ตาของเขาก็เป็นประกายวาววับ

‘ปะ...ปกติป้าก็ไม่ค่อยดื่มคะ ตะ...แต่วันนี้ป้า เออ...’ เธอ
พยายามหาคำตอบดีๆ ให้ตัวเอง เพราะคงจะบอกกับพุกษ์ตามตรง
ไม่ได้ว่าตัวเองประหม่าแค่ไหนที่อยู่กับเขา และก็คอยแต่กังวลเรื่องเขา
ไม่หยุดจนต้องใช้เครื่องดื่มพวกนี้เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจชั่วคราว

‘หืม ป้าว่ายังงั้นะครับ’ พุกษ์ขยับตัวเข้ามาใกล้ พลังโน้มตัว
ลงมา ระยะห่างของพวกเขาสองคนตอนนี้ใกล้จนเธอได้กลิ่นหอมสดชื่น
จากตัวชายหนุ่ม มันเป็นกลิ่นสะอาดที่ทำให้รู้สึกสบายใจ

คะนึงนิตย์พยายามนึกถึงกลิ่นน้ำหอมที่คิดว่าพุกษ์จะใช้ จึง
เผลอขยับตัวเข้าไปใกล้ร่างสูงอีกนิด พลังสุดลมหายใจลึกลับเพื่อประเมิน
ว่ากลิ่นที่ว่าเป็นอะไร ทว่ายังไม่ทันได้คำตอบ รู้ตัวอีกทีก็ได้ยินเสียงกลั้ว
หัวเราะของชายหนุ่มดังขึ้นเหนือศีรษะ

ยามเงยหน้าขึ้นก็พบว่าเธอเผลอขยับเข้าไปใกล้เขาอย่างไม่รู้ตัว
ร่นระยะห่างระหว่างคนทั้งคู่ให้เหลือแค่อกนิดเดียวก็จะอิงศีรษะเข้ากับ
อกแกร่งได้เลย

‘อู๊ย! ปะ...ปะ...ป็นขอโทษค่ะ’ เธอละล้าละลักขอโทษพลางก้าว
ถอยออกมาราวกับโดนของร้อนจนเกือบถอยไปชนกับโต๊ะที่มีแก้ว
เครื่องดื่มเรียงราย โชคดีที่วงแขนแกร่งของพฤษ์รวบตัวของเธอกลับ
เข้าไป ทำให้อุบัติเหตุไม่เกิดขึ้น ขณะเดียวกันใบหน้าของเธอก็ได้แนบ
ลงบนอกของชายหนุ่มเข้าจริงๆ

คะนึงนิตย์ได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นเป็นจังหวะมั่นคงของร่างสูง
รวมถึงกลิ่นกายที่แสนเย้ายวนลึกลับชวนค้นหาของเขาโอบล้อมสติของ
เธอให้มัวเมาอีกครั้ง

‘ป็น’

แรงที่โอบรัดเอวของเธอค่อยๆ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ พอสบตาเข้ากับ
ชายหนุ่ม เธอก็เห็นแต่ประกายลุ่มลึกในแววตาคู่ที่ทำให้หัวใจสั่นไหว
แขนขาคล้ายจะหมดแรงลงไปดื้อๆ ทว่าสัมผัสเปื่อยขึ้นจากตัวพฤษ์
ทำให้คะนึงนิตย์ได้สติ จากนั้นถึงเห็นว่าแก้วเครื่องดื่มในมือของตน
กระจอกหกรดบนตัวชายหนุ่มไปเกือบครึ่ง

‘พี่พฤษ์ ป็นขอโทษนะคะ’

คนตรงหน้าไม่มีท่าที่ตกใจ เพียงแค่ก้มมองเสื้อผ้าที่เปียกเป็น
ดวงกว้าง ก่อนเงยหน้าขึ้นมองเธอเล็กน้อย

‘เห็นที่พี่ต้องไปเปลี่ยนชุดแล้ว ป็นช่วยพี่หน่อยได้ไหมครับ’

คะนึงนิตย์พยักหน้ารัว เนื่องจากตนเป็นคนทำให้เขาเดือดร้อน
ดังนั้นถ้าจะต้องชดใช้ค่าเสียหาย หญิงสาวก็เต็มใจทำ

เวลานั้นมุมปากของพฤษ์ยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม เขาปล่อยยืมือให้เธอ
เป็นอิสระ แล้วเอ่ยคำขอร้องของตัวเอง

‘ป็นไปกับพี่หน่อยนะ’

คะเนิงนิตย์เดินตามพฤษ์ออกจากบริเวณที่จัดงานเลี้ยงกันอย่างเจียบๆ ร่างสูงโปร่งก้าวเดินไปพร้อมกับเธอ เวลาที่มีพนักงานโรงแรมเห็นชายหนุ่ม พวกเขา ก็จะก้มศีรษะแสดงความเคารพด้วยท่าที่นอบน้อม ถึงพฤษ์จะไม่ได้เข้ามาบริหารกิจการของครอบครัวโดยตรง แต่ก็ไม่มีใครในที่นี้ไม่รู้จักเขา

เนื่องจากสถานที่จัดคือโรงแรมของครอบครัว หลายๆ อย่างจึงสะดวกสบายไม่น้อย ใช้เวลาไม่นานเธอกับพฤษ์ก็มาอยู่ในห้องพักผ่อนตัวของชายหนุ่มซึ่งเป็นห้องชั้นบนของโรงแรมที่เตรียมไว้สำหรับสามพี่น้องเท่านั้น

‘บ้านรอฟีก่อนนะ พี่อยากให้บ้านช่วยอะไรพี่น้อง’

เธอรับปากอย่างว่าง่าย พลางเดินเข้าไปนั่งรอที่โซฟากลางห้องนั่งเล่น

ในความเจียบงันทำให้คะเนิงนิตย์นึกถามตัวเองขึ้นมาว่า เธอหุนหันพลันแล่นเกินไปหรือเปล่า ถึงได้เดินตามพฤษ์มาง่ายๆ กระทั่งอยู่ในพื้นที่ส่วนตัวของเขาแบบนี้...แต่เมื่อคิดได้ว่าพฤษ์ไม่ได้คิดกับเธอในแง่ชั่วสาว ความกังวลที่มีก็ถูกปัดตกลงแทบจะในเวลาเดียวกัน

ระหว่างที่รอคะเนิงนิตย์ก็อดไม่ได้ที่จะใช้เวลาที่มีลอบสำรวจห้องของชายหนุ่มเจียบๆ เธอพบว่าไม่ว่าจะเป็นเฟอร์นิเจอร์หรือของตกแต่งห้อง ทั้งหมดล้วนสะท้อนตัวตนของชายหนุ่มได้เป็นอย่างดี ทันใดนั้นสายตาก็สะดุดบางสิ่งจนเธอต้องลุกจากที่นั่ง และเดินไปหยุดอยู่ที่หน้าสิ่งนั้น

ของที่ตั้งอยู่บนชั้นคือรูปถ่ายของเธอในวันรับปริญญา แต่จะเรียกว่ารูปถ่ายของเธอก็ไม่ถูกเสียทีเดียว เพราะมันเป็นภาพถ่ายหมู่ที่มีเธอกับสามพี่น้องครอบครัวรัตนเวคินทร์...

ช่วงที่เรียนมหาวิทยาลัยบังเอิญว่าคะเนิงนิตย์เป็นรูมเมตกับกชนันท์ ด้วยสาเหตุนี้หลังจากสนิทกับอีกฝ่ายพอสมควรแล้ว เธอก็

พลอยได้รู้จักกับบรรดาพี่ชายของเพื่อนรักไปด้วย หากนับช่วงเวลาที่ผ่านมา ก็เกือบหกปีแล้วที่เธอรู้จักสามพี่น้อง ทว่าถึงตอนนี้สนิทกับน้องสาวของพฤษีมากแค่ไหน และเคยได้รับความช่วยเหลือจากครอบครัวนี้อย่างไร แต่ก็ไม่คิดเลยว่าเขาเก็บรูปนี้เอาไว้ แถมยังนำมาวางในห้องของตัวเองอีก

หรือว่าเขาจะมองว่าเธอเป็นเพียงน้องสาวคนหนึ่งเท่านั้นกันนะ...

‘ป๊น’

พฤษีเดินออกมาจากห้องด้านใน ตอนนี้เขาเปลี่ยนเป็นเสื้อเชิ้ตตัวใหม่แล้ว ชายหนุ่มเดินมาหยุดอยู่ข้างเธอ พร้อมกับมองรูปใบนั้นเล็กน้อยโดยไม่พูดอะไร แล้วหันมาสบสายตากับเธอหนึ่งๆ

ถ้าเทียบช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ค็นนี่กลับเป็นช่วงเวลาที่เคยชินตึงเครียดมากที่สุด แต่น่าเสียดายที่เธอคงไม่อาจจะก้าวข้ามเส้นที่ขีดแบ่งความสัมพันธ์ระหว่างพวกเธอไปมากกว่านี้ได้แล้ว

‘พี่พฤษีอยากให้ป๊นช่วยอะไรหรือคะ’ ก่อนหน้านั้นเขาขอร้องมาแบบนั้น คะเนิงนิตยก็เลยถามย้ำ

พฤษีเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนไล่สำรวจทั่วร่างกายของเธอ นัยน์ตาของชายหนุ่มเป็นประกายอ่อนโยน บรรยายภาคนี้อาจจะไม่ชวนให้อึดอัดเท่าก่อนหน้านี้

‘พี่อยากจะพักครู่หนึ่ง ก่อนที่บัวจะมานั่งอยู่กับพี่ก่อนได้ไหม’

‘คะ’ คะเนิงนิตยร้องรับ ในใจก็รู้สึกเบาขึ้นมาเปละหนึ่ง

พวกเธอเดินกลับมานั่งพักบนโซฟาในห้องนั่งเล่น แล้วพฤษีก็หายไปชั่วคราว ก่อนจะกลับมาพร้อมเครื่องดื่มสีหวานหลายแก้วบนถาด

‘พวกนี้เป็นค็อกเทลตัวใหม่ที่โรงแรมเตรียมไว้ ป๊นลองชิมดูนะ ชิมแล้วคอมเมนต์ให้พี่หน่อย ถือว่าเป็นคำแนะนำจากกลุ่มลูกค้าจริง’

กะเนิงนิตยพยักหน้าเมื่อเห็นว่าไม่ใช่คำขอร้องที่ยากลำบาก เธอ

หยิบหนึ่งในบรรดาแก้วค็อกเทลทั้งหลายขึ้นมาพิจารณา สีสันของพวกมันล้วนสวยสะดุดตา พอลองชิมแล้ว ก็สัมผัสได้ถึงรสชาติหวานละมุนนุ่มคอ เหมาะกับแขกผู้หญิงไม่น้อย

หญิงสาวชิมค็อกเทลทีละแก้ว พลองเอ่ยสิ่งที่รู้สึกและคำแนะนำทั้งหมดให้คนตรงหน้าฟังอย่างตั้งใจ

ทั้งๆ ที่เวลาปกติเธอกับเขาไม่ค่อยได้พูดคุยกันมากมายขนาดนี้ด้วยซ้ำ คะเน็งนิตยจึงไม่แน่ใจเลยว่าที่ยังคงกล้าพูดจาจะฉานต่อหน้าเขาเป็นเพราะฤทธิ์ของเครื่องดื่มสีหวานเหล่านี้หรือเปล่า

ส่วนพฤษภก็ยังคงตั้งอกตั้งใจฟัง มีบางครั้งที่เขาช่วยอธิบายส่วนผสมของค็อกเทลแต่ละตัว จากนั้นก็นั่งมองเธอด้วยแววตาที่เรียกว่าแววตายิ้มได้ ยามที่เห็นประกายเจิดจ้าของชายหนุ่มแล้วกะเน็งนิตยก็สงสัย...มีบางอย่างกำลังทำให้เขารู้สึกสุขใจหรือ หรือจะเป็นเพราะคำชมของเธอที่มีต่อค็อกเทลพวกนี้กัน แต่มันน่าดีใจจนดวงตาทั้งสองเป็นประกายแบบนี้เชียวหรือ

กะเน็งนิตยครุ่นคิดถึงสาเหตุของความยินดีในแววตาของเขาไปพลาง ชิมค็อกเทลตรงหน้าไปพลาง กระทั่งผ่านไปนานแค่ไหนไม่รู้ เปลือกตาก็เริ่มหนัก แผ่นหลังที่เหยียดตรงเริ่มเอน เธอทั้งตัวหาพนักโซฟา คล้ายจะหาจุดที่สบายที่สุดเพื่อพักผ่อน

‘ปกติมันไม่ค่อยได้ดีใช่ไหม’ นี่เป็นคำถามแรกของเขาหลังจากเธอเริ่มชิมค็อกเทล

ในเวลานี้กะเน็งนิตยรู้สึกง่วงเป็นที่สุดจึงพยักหน้าแทนคำตอบ พลองพยายามมองไปที่ประตู แล้วเอ่ยถามคนตรงหน้าเสียงเบา

‘บัวล่ะคะ’

‘อืม...น่าจะกำลังมานะครับ’

เธอถอนหายใจพร้อมกับเอนศีรษะพิงพนักโซฟา เปลือกตาลั่นปัดลงเพราะไม่อาจทนฝืนความง่วง ต่อมากะเน็งนิตยได้ยินเสียง

ชายหนุ่มที่ขยับเข้ามาใกล้

‘พี่รู้ว่บ้านไม่ชอบดื่ม แต่บ้านห้ามไปดื่มแบบนี้คนเดียวนะ’

เธอส่งเสียงขานรับอ้ออในลำคอ...รู้แล้วว่าเขาหวังดีในฐานะพี่ชายคนหนึ่ง

‘แล้วรู้หรือเปล่าว่ที่บ้านไม่ระวังตัวแบบนี้มันอันตรายนะ’ ปลายเสียงของพฤษศคล้ายจะเจือด้วยการหยอกล้อ และคล้ายกับคนที่กำลังฝืนกลั้นอะไรอยู่

‘บ้าน...’

...

พอตื่นขึ้นมามีอีกครั้ง เธอก็นอนอยู่ที่ห้องพักส่วนตัวของพฤษศ โดยมีกชนันท์อยู่ข้างๆ สิ่งที่เธอจำได้คือคำพูดสุดท้ายของพฤษศที่บอกกับเธอร่ว ‘เธอเป็นสิ่งที่เดียวที่เขไม่เคยรู้สึกพอ’...แต่กชนันท์กลับเล่าวให้ฟังว่าตัวเองถูกพี่ชายตามตัวให้ไปหา พอขึ้นมาถึงห้องก็เจอเธอนอนหลับสนิทเพราะฤทธิ์ของค็อกเทลแล้ว ส่วนพฤษศ...ทันทีที่น้องสาวมาถึงห้อง เขาก็จากไป

คะนึ่งนิตย์ไม่กล้าถามเพื่อนสนิทว่าตอนนั้นท่าทีของชายหนุ่มเป็นอย่างไร เพราะบางทีเรื่องที่เกิดขึ้นมันอาจจะเป็นแค่ความเพ้อฝันของตัวเองก็ได้ อาจเป็นเธอที่มีใจให้เขาฝ่ายเดียว พอเหล้าเข้าปากถึงมีแต่เรื่องไร้สาระเก็บไปจินตนาการ

ยังไม่ทันได้บทสรุปให้ตัวเอง สามวันหลังจากนั้นพฤษศก็บินไปต่างประเทศแล้ว และคงไปพร้อมกับคุณวราลี ผู้หญิงที่คงจะกลายเป็นอนาคตของเขาในไม่ช้า

จากวันนั้นคะนึ่งนิตย์พยายามตั้งใจให้ขาดจากพฤษศ ทั้งที่ความจริงเธอกลับมักจะฝันถึงเหตุการณ์แสนรัญจวนในวันนั้นบ่อยครั้ง จนเธอรู้สึกว่ความพยายามที่มีมาทั้งหมดนั้นสูญเปล่า

ในเมื่อพฤษศยังมีอิทธิพลต่อหัวใจและความรู้สึก รวมถึงร่างกาย

ของเธอขนาดนี้ คะเนิงนิตยจะเอาความมั่นใจที่จะก้าวเดินต่อไปมาจากไหนกัน...แค่ความประทับใจทำไมถึงได้กลายเป็นความรักที่แสนยึดติดได้ขนาดนี้

กะเนิงนิตยเลิกคิดถึงอดีตที่ผ่านมาไปแล้ว ตลอดสองปีที่ผ่านมา เธอไม่เจอพฤษ์และพยายามไม่รับรู้ข่าวของเขาแล้วเสียว แต่ทำไมวันนี้ถึงยังฝันถึงเขาอีก

หญิงสาวสายศีระหวังปิดความคิดของตัวเองให้หลุดออกไปจากหัวสมอง พอดีกับเสียงแฉ่งเตือนจากโทรศัพท์มือถือดังขึ้น ร่างบอบบางขยับตัวเล็กน้อยก่อนเอื้อมไปคว่ำมันขึ้นมา วินาทีที่เห็นข้อความดังกล่าว สายตาของเธอก็เอาแต่จจจจอยู่กับประโยคที่ทำให้เดินร่วประโยคนี้

บ้าน พี่พฤษ์กลับมาแล้ว...

เครื่องรางอวยพรนำโชคสีสดใสในมือยังคงสภาพไม่ต่าง
 จากวันแรกที่ได้รับมา พุทฤษฎีใช้ปลายนิ้วโป้งลูบมันอย่างแผ่วเบา เพียง
 แคสัมผัสผ่านเนื้อผ้าก็รู้ได้ทันทีว่าภายในมีอะไรซุกซ่อนอยู่ ทุกครั้งเมื่อ
 นึกถึงสิ่งที่อยู่ด้านใน ใบหน้าที่นิ่งสงบของเขาก็พลันเกิดรอยยิ้มขึ้น

เสียงประกาศแจ้งผู้โดยสารในสนามบินทำให้พุทฤษฎีเก็บ
 เครื่องรางเข้ากระเป๋า ร่องสูงลูกขึ้นยืนเต็มตัวพลางถอนหายใจออกมา
 เบาๆ แล้วคว่ำกระเป๋าเดินผ่านเกต อีกไม่กี่นาทีเขาก็จะได้พบเธอแล้ว

คะนิงนิธย์...ถ้าไม่ใช่เพราะความคิดถึงที่ติดแน่นในความทรงจำ
 มีหรือเขาจะปล่อยผ่านไปได้ง่ายๆ เขามักนึกถึงเจ้าของดวงตากลมโต
 กระจำงใส ยามมองลึกลงไป เขาก็จะเห็นเงาของตัวเองสะท้อนกลับ
 มาอย่างชัดเจน จมูกโด่งร้นได้รูปสวย ริมฝีปากอ้มทรงกระชับ รวมถึง
 เรือนร่างบอบบางชวนให้อยากปกป้อง ไม่ว่าจะเป็นรูปลักษณ์ภายนอก
 หรืออะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับเธอ เขาล้วนคิดถึงและจดจำได้อย่าง
 ชัดเจน

พุทฤษฎีไม่เคยเชื่อในรักแรกพบ แต่ตัวตนของคะนิงนิธย์กลับ
 ปรากฏอย่างชัดเจนในห้วงความทรงจำของเขา และก็เป็นเขาเองที่ถูก
 บางอย่างในตัวเธอดึงดูดเอาไว้ ยิ่งเข้าใจลึกซึ้งนางสาว พุทฤษฎีก็ยิ่งรู้สึกถึง

แรงกระตุ้นบางอย่างที่พลุ่งพล่านไปทั่วร่างกาย มันไม่ใช่ความกระสัน
อยากที่เกิดจากห้วงอารมณ์เพียงชั่วครู่ แต่ชายหนุ่มรู้จักความรู้สึกอัน
รุนแรงที่เกิดขึ้นอย่างไร้สาเหตุนี้ดี

เสียวิวนาที่ความทรงจำที่แสนไกลลึบระหว่างเขากับเธอก็ผุดขึ้น
มา เช่นเดียวกับมุมปากของพฤษ์ที่ยกยืมสูงขึ้นอีก เขายังจดจำได้ดี
ถึงอุณหภูมิร่างกายของเธอที่ร้อนผ่าว เสียงครางหอบที่ดังขึ้นยามเขา
ลากปลายนิ้วผ่านร่างกายอันบอบบาง นัยน์ตาเธอที่มองเขาด้วยความ
ไร้เดียงสาจนเขาต้องห้ามตัวเองไว้แทบตาย ถึงอยากใกล้ชิดเธอมาก
แค่ไหน แต่พฤษ์ก็ไม่เห็นด้วยถ้าตัวเองจะฉวยโอกาสเช่นนี้ เขายังมี
เวลาอีกมากที่จะทำให้คะเนิงนิตยรู้ตัวและเต็มใจตอบรับเขาโดยไม่ใช่
เพราะฤทธิ์ของน้ำเมาพวกนั้น

จะว่าไปแล้ว นอกจากแววตาที่ไร้เดียงสาและใสสะอาดของเธอ
มีครั้งหนึ่งที่เขาได้เห็นดวงตาของเธอคุ่น้ำวาวไปด้วยน้ำตา รวมถึง
ความตระหนกหวาดกลัว ในยามที่ร่างกายหญิงสาวสั่นระริกเพราะเจ็บ
ปวด ช่วงเวลานั้นหัวสมองของเขากว้างเปล่าโดยสมบูรณ์ สิ่งเดียวที่ผุด
ขึ้นมาจากหลังจากนั้นคือ เขาอยากประทับตัวตนของตัวเองลงไปให้เธอ
กลายเป็นคนของเขา เป็นของของเขาโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ

แต่ใช้ว่าพฤษ์จะทำทุกอย่างได้ตามใจชอบ คะเนิงนิตยไม่ใช่แค่
ผู้หญิงทั่วไป เธอคือเพื่อนรักของกชนันท์ น้องสาวคนสุดท้องของเขา
แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไร พฤษ์รู้ดีว่าหญิงสาวพยายามหลีกเลี่ยง
เขาเท่าที่เธอจะทำได้

พฤษ์รู้ดีว่าสายตาของคะเนิงนิตยมีนัยบางอย่างแฝงอยู่ทุกครั้ง
ที่เธอมองเขา และความลับในใจนี้มักเปิดเผยออกมาโดยที่เธอก็ไม่เคย
รู้ตัว

ไม่ใช่ว่าคะเนิงนิตยจะไม่รู้สึกอะไรกับเขาเลย แต่กระต่ายขี้กลัว
ตัวนี้กลับห้ามใจไม่กระโดดเข้ามา

ดังนั้นเขาจึงให้เวลา ปล่อยให้เธอวิ่งเล่นอยู่ในโลกของตัวเอง
อย่างไร้กังวล ไม่ต้องห่วงกลัวความโหดร้ายในโลกใบนี้ เพราะเขาจะ
ควบคุมมันผ่านปลายนิ้ว ปล่อยให้โลกใบนี้เป็นไปตามที่หญิงสาว
ต้องการ ปล่อยให้เธอตระหนักถึงความรู้สึกที่มีต่อเขาด้วยตัวเอง

เมื่อถึงเวลาที่คะเนิงนิตย์เข้าใจทุกอย่างแล้ว...วันนั้นเขาจะเดิน
เข้าไปในโลกของเธอ

ถึงเวลานั้นหากคะเนิงนิตย์ต้องการหลบหนี อีกฝ่ายก็ไม่มีเวลา
เสียแล้ว ต่อให้หัวใจของเธอจะมีเงาของใครพาดผ่าน เขาก็จะแย่งชิง
หัวใจหญิงสาวกลับคืนมา

เพราะไม่ว่าอะไรที่พฤกษ์หมายตาไว้ เขาไม่มีวันจะปล่อยให้
หลุดมือไปเป็นอันขาด

คะเนิงนิตย์...

กระดาษนกระดานวาดรูปถูกเปลี่ยนใหม่เป็นรอบที่สาม
แล้ว แต่คะเนิงนิตย์ก็ยังไม่สามารถรวบรวมสมาธิเพื่อวาดภาพให้เสร็จ
ตอนนี้จิตใจของเธอมัวแต่จดจ่อกับข้อความที่ได้รับจากกชนันท์

พฤกษ์กลับมาแล้ว...

ถ้าเป็นเมื่อก่อนเธอคงรู้สึกดีใจและตื่นเต้นที่เขากลับมา ทว่า
ตอนนี้คะเนิงนิตย์ไม่แน่ใจว่าตัวเองควรจะทำอย่างไรต่อไป ใจหนึ่งก็
พยายามจะไม่คิดถึงเขาอีก แต่อีกใจก็ยังเผลอคิดถึงชายหนุ่มโดยไม่ได้
ตั้งใจอยู่บ่อยครั้ง แม้รู้ดีแก่ใจว่าต่อให้ตัวเองพยายามเข้าใกล้อีกฝ่าย
มากแค่ไหน ก็รังแต่จะทำให้ตัวเองโดนแผดเผาเสียเปล่าๆ

หลังจากที่คิดไม่ตกเรื่องชายหนุ่มอยู่หลายวัน สุดท้ายคำตอบ
ที่ให้กชนันท์เรื่องไปรับพฤกษ์ที่สนามบินด้วยกันก็กลายเป็นคำปฏิเสธ

ถ้าไปแล้วต้องพบเขากับวรวิเธอจะอย่างไร ถึงตอนนั้นยัง
จะทำใจสบายแล้วแก้งไม่รู้สึกอะไรได้จริงๆ หรือ...

มือที่ถือดินสอเผลอกำเข้าหากันแน่นอย่างไม่รู้ตัว ตามอง กระดาษเปล่าตรงหน้าอย่างเลื่อนลอย สุดท้ายหญิงสาวก็ตัดสินใจวางมือ ดูเหมือนความตั้งใจที่จะวาดตัวอย่างภาพดรอว์อิงในวันนี้จะไม่สำเร็จเสียแล้ว

เมื่อไม่มีสมาธิที่จะวาดรูป คะเน็งนิตย์ก็หันไปจัดเตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอนสำหรับวันอื่นแทน

หลังจากที่พญักษ์จากเมืองไทยไปทำงานต่างประเทศ คะเน็งนิตย์ก็ตัดสินใจลาออกจากตำแหน่งผู้ช่วยสอนในมหาวิทยาลัยที่ทำงานอยู่ ด้วยเหตุผลส่วนตัวที่ไม่ยอมบอกใคร และตัดสินใจเปิดโรงเรียนสอนศิลปะ โดยใช้เงินเก็บที่มีเกือบทั้งหมดลงทุนกับโครงการนี้

ก่อนหน้านี้เธอว่าไซค์ยังเข้าข้างตัวเองอยู่บ้าง เพราะขณะที่ลองตระเวนหาทำเลเหมาะๆ คะเน็งนิตย์มาสะดุดตากับตึกแถวที่อยู่ในท่าเลทอง นอกจากจะตั้งใกล้ๆ กับโรงเรียนมัธยมปลายและย่านการค้าแล้ว ท่าเลพิเศษเช่นนี้ยังทำให้เธอเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ในระดับหนึ่ง

คาดไม่ถึงว่าตัวอาคารที่ปล่อยขายต่อราคาไม่สูงเท่าที่คิด ครั้งแรกที่เธอได้ยืมทางเจ้าของเสนอราคามาให้ก็อดจะตกใจไม่ได้ แม้อีกฝ่ายให้เหตุผลว่าต้องการขายอาคารด่วนเพื่อไปอยู่ต่างประเทศกับลูกสาว แต่กะเน็งนิตย์ก็ไม่อยากจะเชื่อ ถ้าย้ายไปเมืองนอกพวกเขาก็ควรมีสินทรัพย์ที่มากหน่อยไม่ใช่หรือ ดังนั้นก่อนที่จะซื้อขายจริงๆ เธอแอบวานให้เพื่อนๆ ที่รู้จักกับวงการตำรวจช่วยตรวจสอบข้อมูลให้ชัดเจนว่าอาคารแห่งนี้ไม่มีปัญหา ไม่กี่วันต่อมาเธอก็ได้ข้อมูลที่ต้องการพอเห็นว่าไม่มีเบี่ยงลึกเบี่ยงหลังที่ต้องกังวลอีก คะเน็งนิตย์จึงตัดสินใจซื้ออาคารนี้ทันที

แต่ใช่ว่ามีอาคารแล้วจะเปิดโรงเรียนได้เลย คะเน็งนิตย์ต้องซ่อมบำรุงและตรวจสอบตึกให้ได้มาตรฐานเสียก่อน หลังจากที่ยังลองปรึกษาเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยอย่างการะเกดแล้ว อีกฝ่ายก็แนะนำให้

เธอรู้จักธีรดล

ธีรดลเป็นวิศวกรหนุ่มที่มีประสบการณ์เรื่องนี้อย่างดี ด้วยคำแนะนำจากเพื่อนสาว คะเน็งนิตยต์ติดต่อจ้างให้เขามาดูแลตรวจสอบอาคารหลังนี้ พร้อมรับผิดชอบในส่วนของการซ่อม ปรับปรุง และต่อเติมพื้นที่บางส่วน เพราะนอกจากจะเป็นสถานที่ทำงาน คะเน็งนิตยต์ตั้งใจปรับปรุงให้มีพื้นที่สำหรับพักอาศัยไปในตัวด้วย

กะเน็งนิตยต์อยากให้การซ่อมบำรุงและปรับปรุงพื้นที่ทั้งหมดเป็นไปตามที่เธอต้องการ การรีโนเวตใหม่จึงกินเวลายาวถึงครึ่งปี และในท้ายที่สุดเมื่อทุกอย่างเรียบร้อยตามแผนงาน โรงเรียนสอนพิเศษของเธอก็เปิดตัวอย่างเป็นทางการ

โรงเรียนของเธอมียุทธศาสตร์ชั้น ชั้นล่างจะเป็นพื้นที่สำหรับติดต่อและจัดสรรเป็นพื้นที่ส่วนกลางให้นั่งเล่น มุมหนึ่งจะเป็นบาร์เครื่องดื่มไว้เป็นรายได้เล็กๆ น้อยๆ เสริมกับการเปิดสอนพิเศษ ส่วนใหญ่จะมีเมนูเครื่องดื่มง่ายๆ ไม่ต่างจากร้านกาแฟสำหรับรับรองผู้ปกครองที่มาสอบบุตรหลาน

ชั้นสองและสามจะเป็นพื้นที่สำหรับการเรียน แบ่งเป็นชั้นละสองห้อง ชั้นสองคือห้องเรียนเด็กเล็กและห้องเรียนสำหรับผู้ใหญ่ ส่วนชั้นสามจะเป็นห้องเรียนคลาสเรียนติวเข้มเพื่อเข้าสอบ ส่วนชั้นสี่จะเป็นพื้นที่ส่วนตัวของเธอ

แน่นอนว่าเธอคนเดียวคงไม่สามารถจัดการเรียนการสอนได้ทั้งหมด เธอจึงลองชวนเพื่อนและรุ่นพี่ที่สนใจมาเป็นครูพิเศษด้วยกัน ช่วงเปิดเทอมหลักของเหล่านักเรียน วันที่โรงเรียนสอนพิเศษเปิดจะเป็นช่วงวันเสาร์กับอาทิตย์ และในช่วงเวลาปิดเทอม เด็กๆ ที่มาเรียนพิเศษมาทั้งวันธรรมดาและเสาร์อาทิตย์ ชั่วโมงเรียนแบ่งง่ายๆ เป็นสองรอบคือช่วงเช้าและบ่าย

การะเกดที่สนใจรับจ๊อบพิเศษเป็นครูสอนศิลปะก็ช่วยรับผิดชอบ

คลาสเรียนเด็กเล็ก และรุ่นพี่อีกสองคนที่เธอสนิทสนมด้วยไม่น้อยอย่าง จอมขวัญและพสุก็มาช่วยดูคลาสเรียนสำหรับติวเข้มเข้าสอบ ท้ายที่สุด คลาสเรียนสำหรับผู้ใหญ่หรือบุคคลทั่วไปจึงเป็นหน้าที่ของคะเนิงนิตย์

เงินเดือนค่าจ้างสอนคะเนิงนิตย์คุยกับเพื่อนร่วมงานทั้งสามคน อย่างตรงไปตรงมา ก่อนจะจบลงด้วยความพอใจของทุกฝ่าย เมื่อ ทุกอย่างลงตัวเธอก็สบายใจ รีบเริ่มเดินหน้าทำงานต่อโดยไม่ต้องนึก กังวลอะไรอีก

หลังจากที่โรงเรียนเปิดจนถึงตอนนี้ก็เกือบจะครบหนึ่งปีแล้ว โรงเรียนของเธอได้รับการตอบรับดีกว่าที่คิด มีกลุ่มนักเรียนที่สนใจจะ เรียนต่อด้านศิลปะมาศมัธยมจำนวนหนึ่ง ความช่วยเหลือของ เพื่อนๆ ที่พากันแนะนำปากต่อปาก รวมถึงการการันตีฝีมือการสอน ของจอมขวัญกับพสุที่มีดีกรีการวาดและชื่อเสียงในวงการทำให้นักเรียนและผู้ปกครองให้ความสนใจโรงเรียนของเธอไม่น้อย

ส่วนคลาสเรียนสำหรับผู้ใหญ่หรือบุคคลทั่วไป แม้จำนวนคน สมัครเรียนจะน้อยกว่าคลาสอื่นๆ แต่เธอก็พอใจผลลัพธ์เช่นนี้

“พี่ปั้นจะ มีคนมาสมัครเรียนจ้ะ” พรินาหรือพิมพ์ พนักงานที่ เธอจ้างให้มาช่วยดูแลรับผิดชอบพื้นที่ชั้นหนึ่งและขายเครื่องดื่มเดิน ขึ้นมาเรียกเธอ

“เดี๋ยวพี่ลงไปจ้ะ พิมพ์กลับได้เลยนะ ไว่ตึกเปิดแล้วค่อยมา”

ช่วงนี้เป็นวันหยุดยาวของเทศกาล โรงเรียนกวดวิชาทั้งหลายจึง พากันหยุด นอกจากบรรดาครูสอนพิเศษของเธอทั้งสาม พรินาเองก็ ลาหยุดกลับบ้านที่ต่างจังหวัดเช่นกัน เพียงแต่ว่าวันนี้เด็กสาวตรงหน้า นึกมีน้ำใจ อาสามาช่วยดูแลเก็บของที่ตึกก่อนจะกลับ คะเนิงนิตย์กลัว ว่าอีกฝ่ายจะไม่มีเวลาพักผ่อน เลยเอ่ยปากให้สาวน้อยคนนี้รีบกลับบ้าน

“คะ หนูเพิ่งทำความสะอาดเสร็จ ว่าจะมาลาพี่ปั้นเพื่อกลับบ้าน

ก่อนเหมือนกันจ๊ะ”

เธอพยักหน้ายิ้มรับ ก่อนจะเดินลงมาจากชั้นล่างพร้อมกันกับพริมา นึกสงสัยว่าใครกันที่จะมาสมัครเรียน เนื่องจากโรงเรียนเธอปิดอยู่ พอเดินลงมาถึงชั้นล่าง คณะนิตยภัก็เลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ เมื่อนักเรียนคนใหม่ที่มาสมัครเรียนไม่ใช่คนแปลกหน้า แต่เป็นธีรดลที่เธอไม่ได้เห็นหน้าเห็นตาเขามาสักพักแล้ว

คณะนิตยภัเดินไปเปิดประตูพลางโบกมือลาพริมา ก่อนจะหันมาสบตาว่าที่นักเรียนคนใหม่ของตน

“สวัสดีค่ะคุณธีร เข้ามาก่อนสิคะ” หญิงสาวกล่าวทักทายด้วยรอยยิ้ม ขวนขวายหนุ่มนั่งที่เก้าอี้ตรงหน้าเคาน์เตอร์เล็กที่วางไว้ด้านล่าง เพื่อให้สำหรับติดต่อสมัครเรียน

“สวัสดีครับคุณป้า”

คณะนิตยภัยิ้มรับ แผลอเยียงศีรษะมองชายหนุ่มด้วยความแปลกใจเล็กน้อย ส่วนธีรดลเองเมื่อเห็นท่าทางน่ารักของหญิงสาวตรงหน้าเช่นนี้ เขาถึงได้กระแอมกระไอ เอ่ยจุดประสงค์ในวันนี้องตนด้วยท่าที่ขัดเขินอยู่ไม่น้อย

“ผมสนใจวาดรูปมานานแล้ว แต่ไม่ค่อยเห็นที่ไหนเปิดสอนผู้ใหญ่เลย...ก็เลยมาสอบถามคุณป้าดู เผื่อคุณป้าจะมีอะไรแนะนำผมได้บ้าง”

คณะนิตยภัยิ้มพลางปรับท่าทางของตัวเอง ก่อนตอบชายหนุ่มทั้งรอยยิ้ม

“ขอบคุณนะค่ะที่สนใจโรงเรียนของป้า”

พอเห็นคณะนิตยภัยิ้มรอยยิ้มอีกครั้ง ธีรดลก็อดไม่ได้ที่จะเผยรอยยิ้มออกมาด้วย ช่วงขณะนั้นชายหนุ่มไม่รู้สึกรถึงความประหม่าหรือเกร็งเครียดแต่อย่างใดแล้ว เขาเริ่มปรับตัวพูดกับหญิงสาวได้ไม่ต่างจากตอนที่ทั้งคู่ต้องติดต่อคุยงานเรื่องซ่อมแซมตึก

“ผมเรียนเขียนแบบมาบ้าง มันเป็นส่วนหนึ่งของงาน แต่ไม่แน่ใจว่าคอร์สโรงเรียนของคุณนั้นผมต้องเริ่มจากตรงไหน”

“ถ้าแบบนั้นคุณธีรก็จะข้ามคลาสเรียนเบสิกเลยก็ได้นะคะ เท่าที่บันทึกได้ คุณธีรก็ยังพอมีพื้นฐานอยู่บ้าง” คะนิงนิตย์แนะนำ พลางหยิบไอแพดเครื่องใหญ่ของตนออกมาจากลิ้นชัก ก่อนจะเปิดหน้าต่างไฟล์รายละเอียดการสอนของเธอ พร้อมกับอธิบายความแตกต่างของแต่ละคลาสเรียนให้เขาฟัง

“ถ้าเป็นเบสิครอว์อิงจะเรียนทุกวันเสาร์ค่ะ มีให้เลือกสองช่วงคือเช้าหรือบ่าย เรียนสิบสองครั้งนะคะ ครั้งละสามชั่วโมง...”

ขณะที่กะนิงนิตย์เปิดปากแนะนำไปเรื่อยๆ เธอก็หลบตามองจอเพื่อเลื่อนให้ธีรดูเห็นรายละเอียดบนหน้าจอได้อย่างชัดเจน ทว่าสายตาของชายหนุ่มกลับตกลงบนใบหน้าของหญิงสาวแทน

ธีรดูเก็บรายละเอียดเครื่องหน้าของหญิงสาวในระยะใกล้ซิดไวในสายตา คิ้วโก่งสรวย ไหนจะแพขนตาที่ยามเธอกะพริบมันจะเคลื่อนไหวไม่ต่างจากปีกผีเสื้อโบยบิน จมูกโด่ง ผิวของเธอขาวเนียนละเอียดจนเขาเห็นว่าพวงแก้มทั้งสองข้างมีสีอ่อนระเรื่อแบบคนสุขภาพดี จนสายตาของเขาเลื่อนมายังริมฝีปากรูปกระชับ...

ทว่ายังไม่ทันที่จะได้จดจ้องความงามละเอียดอ่อนของหญิงสาว ธีรดลพลันรู้สึกได้ถึงดวงตาที่จ้องเขม็งมาจนแผ่นหลังเสียววาบ เขาตั้งสติพลางขยับตัวถอยจากกะนิงนิตย์ แล้วเหลียวหันมองซ้ายขวารอบๆ ตัว พื้นที่ชั้นล่างของตึกฝั่งประตูทางเข้าออกติดกระจกบานใหญ่ทั้งหมด ภายในตึกก็มีแค่เขากับกะนิงนิตย์ พอมองออกไปด้านนอกอย่างละเอียดแล้วก็ไม่เห็นดวงตาคู่ไหนจับจ้องเข้ามาอีกเลย...หรือว่าเขาคิดไปเอง

ขณะที่นึกสงสัย เสียงของกะนิงนิตย์ก็เรียกให้ธีรดลหันกลับไปมองหญิงสาว

“คุณธีรค่ะ มีอะไรหรือเปล่าคะ”

ตอนที่คะเนิงนิตยงยหน้าละสายตาจากหน้าจอ ก็เห็นธีรดล กำลังมองซ้ายมองขวาและมองออกไปด้านนอกอย่างเคร่งเครียด เธอ จึงผลอเลื่อนสายตาจับจ้องไปทิศทางเดียวกับชายหนุ่ม แต่ก็ไม่พบ ความผิดปกติใดๆ

“อ้อ เปล่าครับ คุณปั่นแนะนำต่อได้เลยนะครับ”

ธีรดลไม่ได้พูดถึงความรู้สึกที่โดนจับจ้องให้คะเนิงนิตยฟัง เขาสูด ลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ก่อนจะตัดความรู้สึกแปลกประหลาดที่เกิดขึ้น ทิ้งไป คราวนี้จึงหันมาตั้งใจฟังสิ่งที่หญิงสาวพูด

“ที่จริงผมก็ไม่ได้มีพื้นฐานอะไรมาขนาดนั้นหรอกครับ ลงเป็น คลาสเรียนเบสิกดีกว่าครับ อืม...ผมสะดวกช่วงเช้าครับ”

“ได้ค่ะ เป็นเบสิกดรอรืองนะคะ นี่ค่าเรียนค่ะ ปั่นให้ส่วนลด คุณธีรสิบเปอร์เซ็นต์นะคะ”

ด้วยคะเนิงนิตยได้ธีรดลช่วยเหลือแนะนำเรื่องซ่อมและปรับปรุง อาคาร เธอจึงให้ส่วนลดแก่เขา แต่อีกฝ่ายกลับส่ายหน้า

“คุณปั่นไม่ต้องให้ส่วนลดผมก็ได้ครับ”

“แต่คุณธีรช่วยปั่นไว้ตั้งเยอะนะคะ ตอนที่ซ่อมตึกก็ด้วย”

“นั่นเป็นงานผมนะคะ ถ้าคุณปั่นอยากขอบคุณจริงๆ ไว้เลี้ยง ข้าวผมสักมื้อแทนนะคะ” ธีรดลยิ้มก่อนจะกดโทรศัพท์มือถือถือนั้น จากนั้น ก็มีเสียงแจ้งเตือนที่โทรศัพท์ของคะเนิงนิตยว่า มีการโอนเงินเข้าบัญชี มาเป็นค่าเรียนเต็มจำนวน ในเมื่อห้ามไม่ได้ เธอก็ได้แต่ยิ้มอย่างอ่อนใจ

“คุณปั่นไม่ต้องคิดมากนะคะ ถ้าผมไม่รับโอนไว้ คุณปั่นคง ไม่ยอมให้ผมจ่ายค่าเรียนเต็มแน่ๆ”

คะเนิงนิตยถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะยิ้มและตอบรับไมตรีจาก คนตรงหน้า

“ขอบคุณมากค่ะ ถ้ายังงั้นให้ปั่นถือโอกาสขอบคุณสักมื้อแทน

ตามที่คุณธีร์ว่าก็ได้ค่ะ”

“ได้ครับ”

ราวกับสนใจกับเป้าหมายของตัวเองแล้ว ธีรดลจึงเอ่ยปากชวนหญิงสาวตรงหน้าพูดคุยอีกเล็กน้อย

“ว่าแต่วันนี้คุณปั่นเปิดตึกหรือครับ หรือว่ามีสอน”

น้ำเสียงที่ประโยคหลังเป็นเชิงถาม คะเนิงนิตย์มองวันและเวลา
ที่แสดงบนหน้าจอโทรศัพท์เครื่องหนึ่งแล้วยกยิ้มที่มุมปาก

“ป่านนี้บัวคงไปรับพี่พฤษที่สนามบินแล้ว...”

“วันนี้ตึกปิดค่ะ”

“อ่าว แบบนี้ผมมารบกวนใช่ไหมครับ” สีหน้าของชายหนุ่มดูจะ
ตกใจเหมือนกัน

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณปั่นสนใจไปกินมื้อเที่ยงด้วยกันไหมครับ มื้อนี้
ผมขอเลี้ยงก่อนนะ”

กะเนิงนิตย์รู้ว่าชายหนุ่มตรงหน้าเป็นคนมีน้ำใจ แต่วันนี้เธอไม่มี
กะจิตกะใจจะทำอะไรสักเท่าไร คำชวนของเขาในวันนี้ดูท่าคงจะเป็น
หมันเสียแล้ว

“ขอบคุณนะคะ แต่วันนี้ปั่นไม่ค่อยสะดวก ไว้เป็นโอกาสหน้า
แล้วก็ให้ปั่นเลี้ยงขอบคุณนะคะ”

ธีรดลเก็บความผิดหวังที่แทบดวงตาไปอย่างมิดชิด ก่อนที่เขา
จะคุยกับหญิงสาวอยู่ครู่หนึ่ง ถึงค่อยขอตัวกลับก่อน ตั้งแต่แรกเริ่มที่
คุยกับกะเนิงนิตย์จนเดินออกจากตึกเรียน ชายหนุ่มก็ยังรู้สึกว่ามีใคร
บางคนจ้องมองตัวเองอยู่ แต่ไม่ยากทำให้กลายเป็นเรื่องไม่เป็นเรื่อง
เขายกมือลูบหลังคอตัวเองไปมาพรางพึมพำบน

“คิดมากไปแล้วเรา”

คะนิงนิตย์มองชายหนุ่มร่างสูงจากไปเงียบ ๆ ก่อนจะเดินไปปิดประตูกระจก แล้วพลิกป้ายที่แขวนไว้ให้คำว่าปิดขึ้นมา จากนั้นจึงค่อยๆ เดินกลับมา นั่งที่โซฟารับรองที่ตั้งอยู่ไม่ไกล

โซฟาเธอจะไม่รู้สึกถึงไมตรีที่ธีรดลหยิบยื่นมาให้ แม้ยังไม่แน่ใจว่านั่นเป็นการแสดงออกถึงความสัมพันธ์ที่มากกว่ามิตรภาพความเป็นเพื่อนหรือไม่ แต่เวลานี้เธอยังไม่พร้อมที่จะเปิดรับศึกษาดูใจกับใครอย่างจริงจัง ในเมื่อตัวเองยังสับสน อีกทั้งไม่สามารถสลัดใครคนหนึ่งออกจากความคิดและหัวใจได้ คะนิงนิตย์ก็ไม่ต้องการให้คนดี ๆ อย่างธีรดลมาเสียเวลา

แม้ว่าก่อนหน้านี้จะมีการซ่อมปรับปรุงตึกใหม่ทั้งหมด เธอจะมีเขาเป็นที่ปรึกษาและช่วยเหลือเรื่องเล็กๆ น้อยๆ จนพอจะรู้นิสัยใจคอของเขามาแล้วก็ตาม แต่เรื่องของหัวใจ...เธอจะเอาความดีมาแทนความรักไม่ได้

เสียงสั้นเตือนจากโทรศัพท์มือถือเร่งให้คะนิงนิตย์หยิบมันมาดู พอเห็นบันทึกเตือนความจำที่ตัวเองพิมพ์เอาไว้ เธอก็เผลอริมฝีปากเป็นเส้นตรง

ลืมไปเลยว่าสีน้ำมันที่ตัวเองสั่งไว้จากเมื่อนอกมาส่งที่ร้านขายอุปกรณ์เครื่องเขียนแล้ว ก่อนหน้านี้คะนิงนิตย์ไปสั่งสีชุดนี้กับร้านที่รู้จักคุ้นเคยกันเพราะไปใช้บริการ รวมถึงสั่งซื้ออุปกรณ์เครื่องเขียนบ่อย และถ้าวันนี้เธอไม่ไปรับของ วันอื่นเธอก็คงไม่สะดวก สุดท้ายคะนิงนิตย์ก็ถูกไปเตรียมตัวก่อนจะออกจากตึก

ใช้เวลาฝ่ารถติดในเมืองช่วงวันหยุดพักใหญ่ก็ถึงห้างสรรพสินค้าที่เป็นที่หมาย เพื่อไม่ให้เสียเวลาคะนิงนิตย์จึงรีบเข้าไปในห้าง ตรงไปยังร้านขายเครื่องเขียนและอุปกรณ์ศิลปะทันที แต่ยังไม่ทันจะถึงร้านเป้าหมาย คะนิงนิตย์ก็กลับพบเจอคนรู้จักที่คาดไม่ถึงเข้า

หญิงสาวตรงหน้าอายุมากกว่าเธอสามปี แต่หลังจากมีเรื่อง

ผิดใจในครั้งนั้น ระหว่างพวกเธอก็ไม่มีใครติดต่ออีกฝ่ายอีกเลย คะเนิง-นิตย์ไม่คิดเลยว่าวันนี้จะเกิดเรื่องบังเอิญทำให้พวกเธอสองคนมาเจอกันอีกครั้ง

หญิงสาวตรงหน้าคือเจนตา ว่ากันตามลำดับเครือญาติ อีกฝ่ายมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องของเธอ คะเนิงนิตย์เสียพ่อกับแม่เพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ตอนอายุสิบห้า แม่ศาลจะตั้งผู้จัดการมรดกและยกทรัพย์สินของพ่อกับแม่ให้เธอทั้งหมด แต่เนื่องจากเธอไม่มีญาติฝั่งแม่และยังไม่บรรลุนิติภาวะ เธอจึงย้ายมาอยู่อาศัยกับพัชรีซึ่งเป็นป้าแท้ๆ นั่นเป็นครั้งแรกที่เธอได้รู้จักลูกพี่ลูกน้องคนนี้

กะเนิงนิตย์รู้ว่าป้าไม่ชอบใจที่รับเธอมาอยู่ในความดูแล แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง ป้าจึงเป็นเพียงคนเดียวในบรรดาญาติพี่น้องฝั่งพ่อที่อาสาดูแลเธอ ระหว่างที่อยู่กับป้า เธอพยายามช่วยเหลืออีกฝ่ายให้มากที่สุด ทั้งเรื่องงานบ้าน เรื่องค่าใช้จ่าย แม้จะไม่ต้องอดจนลำบาก แต่มั่นก็ไม่ได้สบายใจเท่าอยู่กับครอบครัวของตัวเอง

ส่วนความสัมพันธ์ของเธอกับเจนตาเรียกว่าต่างคนต่างอยู่มากกว่า เธอรู้ว่าอีกฝ่ายก็ไม่ชอบที่เธอมาอยู่ร่วมชายคาเดียวกันด้วย ว่ากันตามฐานะที่พ่อแม่ของครอบครัวผู้เป็นป้า เจนตาจึงต้องแบ่งห้องส่วนตัวอีกครั้งให้กะเนิงนิตย์ ไม่มีสาววัยรุ่นคนไหนอยากแบ่งพื้นที่ส่วนตัวให้คนอื่นนอก หลายครั้งเจนตาก็มักจะพูดจากระแทกกระทั้นหรือหาเรื่องเล็กๆ น้อยๆ มาแกล้ง ส่วนพัชรีผู้เป็นป้าก็จะทำเป็นเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ไม่สนใจเรื่องเล็กน้อยเหล่านี้

ความสัมพันธ์ของเธอกับครอบครัวป้าเดินทางมาจุดแตกหักเมื่อเธออายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ ช่วงนั้นเองที่ป้าและสามีมีปัญหากัน ลุงเขยเป็นคนขี้เกียจ ทำอะไรไม่เป็นขึ้นเป็นอัน การงานที่ทำก็ไม่เคยก้าวหน้า นับวันก็ยิ่งถดถอยลงเรื่อยๆ หลังๆ มานี้ก็เริ่มติดเหล้าหนักขึ้น พัทธินไม่ไหวกับพฤติกรรมของสามี ทั้งคู่จึงมักมีปากเสียงกันบ่อย

ความสัมพันธ์ที่เปราะบางก็ยิ่งง่ายที่จะแตกหักเข้าสักวัน กระทั่งถึงวันที่เกิดเรื่อง...

วันนั้นคะนิงนิตยทำงานที่มหาวิทยาลัยจนดึก ถ้าเป็นปกติเธอก็คงกลับหอพัก แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าลืมของไว้ที่บ้านของป้า สุดท้ายจึงตัดสินใจเดินทางแวะกลับมาก่อน

เธอพบลุงเขยในสภาพเมามายไม่ได้สติ เดิมทีเธอไม่ได้สนิทกับอีกฝ่ายอยู่แล้ว และพยายามจะหลีกเลี่ยงการอยู่กับเขาเพียงลำพังเนื่องจากเธอไม่ชอบสายตาของลุงเขยที่มองตัวเอง มันแสดงความไม่บริสุทธิ์ใจออกมาอย่างชัดเจน

พอลุงเขยเห็นเธอเข้าบ้านมาแล้ว เขาก็หักท่ายด้วยเสียงอื้ออึง แต่มันก็ชัดพอที่เธอจะจับใจความได้

“อ้าว หนูปั่นมาแล้ว แหมๆ กลับบ้านดึกขนาดนี้ไปไหนมา”

“หนูทำงานที่มหา'ลัยค่ะ”

“จะว่าไปหนูมาอยู่บ้านลุงหลายปีแล้ว ดูลิ โตขึ้นเยอะเชียรว”

อีกฝ่ายไม่พูดเปล่า เขาลุกขึ้นยืนอย่างโง่งนแล้วตรงเข้ามา กลืนแอลกอฮอล์เหม็นฉุนก็จนเธอนี้วหน้า พอจะก้าวถอยหนี ชายวัยกลางคนที่กำลังเมาหนักคนนี้ก็คิดว่าหมับเข้าที่ข้อมือของเธอ

เขาบีบข้อมือของเธอไว้แน่น คะนิงนิตยพยายามจะบิดข้อมือหนี แต่แรงอีกฝ่ายกลับมากกว่าที่คิด แม้ลุงเขยอยู่ในสภาพสติไม่ได้เต็มร้อย ทว่าเขาไม่มีทีท่าจะปล่อยข้อมือของเธอเลย

“ลุงคะ ปล่อยมือป้านะคะ ปั่นเจ็บ”

“แหม ลุงแค่อยากดูว่าเราเป็นยังไงบ้าง ขยับมาใกล้ๆ หน่อยไม่ได้หรือไง”

เสียงเมามายคล้ายจะหยอกล้อ แต่คะนิงนิตยไม่รู้รู้สึกตลกด้วย เวลานี้เธอกลับกลัวมากกว่า กลัวว่าเขาจะทำอะไรไม่เข้าท่า

“ปล่อยมันล่ะ!” เธอกระซกเสียง ซินดึงแขนตัวเองกลับมาด้วยแรงทั้งหมดที่มี เป็นผลให้อีกฝ่ายชนเซไปด้วย

ลุงเขยเปลี่ยนสีหน้าโดยพลัน จากท่าที่เลื่อนลอยไม่ได้สติเปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราดขึ้นมา

“บอกว่าทำงาน จริงๆ มัวแต่ไปไหนมาไหนกับผู้ชายไซ้ใหม่ ทำเป็นเล่นตัวไปได้ไง!”

ชายวัยกลางคนไม่เพียงแต่ไม่ปล่อยมือหญิงสาว ซ้ำยังออกแรง ผลักให้เธอล้มลงพื้น จากนั้นอีกฝ่ายก็เข้ามาตะครุบร่างเล็ก มือหยาบหนาพยายามจะจับไล่ที่เรียกว่าทั้งสองตรงหน้าอย่างเห็นกระหาย

คะนึงนิตยัสะดุ้งผวา ลมหายใจของเธอกระชั้นถี่ด้วยความกลัว พยายามจะสลัดตัวเองให้พ้นจากการคุกคามของลุงเขย รีบสะบัดเท้าหนีก่อนจะถีบเข้าอย่างจังที่ท้องของอีกฝ่าย ฉวยโอกาสที่ร่างกายเป็นอิสระตัวเธอให้ลุกขึ้นยืน รีบคว้ากระเป๋าเอาไว้ในอ้อมแขน วิ่งตรงไปยังห้องน้ำเล็กของชั้นล่างที่ใกล้ที่สุดเพื่อหลบจากผู้ชายคนนี้

มือของเธอสั่นเทา สิ่งแรกที่เธอทำคือหยิบโทรศัพท์มือถือโทรขอความช่วยเหลือ ทว่าก็พอดีกับที่เจ้าของเบอร์หนึ่งโทรศัพท์เข้ามา

“ปะ...บัว! บัวช่วยด้วย บัว ฮือ...” ทันทีที่เธอรับสายแล้วรีบพูดออกไป เสียงของเธอก็สิ้นเครือไม่แพ้กับร่างกาย ขอบตาของคะนึงนิตยาร้อนผ่าว น้ำตาเอ่อขึ้นจนภาพตรงหน้าพร่าเลือน

“มันเป็นไร เกิดอะไรขึ้น!” เสียงร่อนรนของกชนันท์ดังผ่านลำโพง

“ปะ...บัว ช่วยด้วย คือละ...ลุงเขา...กรีด!”

ปัง! ปัง!

เสียงทุบประตูที่ดังขึ้นทำให้เธอกรีดร้องขึ้นมา ความตกใจทำให้เธอเผลอปล่อยโทรศัพท์มือถือในมือร่วงหล่นพื้นจนหน้าจอตกร้าว ไม่ทันได้หยิบมันขึ้นมาสนทนาต่อ ประตูห้องน้ำก็สั่นอย่างแรง เสียง

ทุบดังขึ้นอย่างต่อเนื่องผสมกับเสียงก่นด่าจากคนที่อยู่อีกฝั่ง

“อึ้น แกออกมาเดี๋ยวนี้เลยนะ! อย่าให้กูเข้าไปได้นะ!”

เสียงทุบกระโหกของลุงเขยทำให้เธอขยับตัวเข้าไปหลบมุมหนึ่งของห้องน้ำ คิวเธอขาดน้ำยาล้างห้องน้ำมาไว้ใกล้ตัว อย่างน้อยถ้าอีกฝ่ายฟังประตูเข้ามาได้ เธอจะใช้น้ำยาล้างห้องน้ำฉีดใส่ใบหน้าเขา และอาจจะหนีออกไปได้

“อึ้น ออกมานะไว้ย!”

เธอกุมขมวดน้ำยาล้างห้องน้ำไว้แน่น ดวงตาจับจ้องที่ประตู ภาวนาไม่ให้กลอนประตูหลุดออกมา

แต่ดูเหมือนว่าคำขอของเธอจะไม่เป็นผล ตัวนอนของสลักประตูค่อยๆ คลายออกจากเกลียวเพราะแรงกระแทกที่กระหน่ำซ้ำเข้ามา คะเนิงนิตยจึงมองประตูไม่คลาดสายตา จนสุดท้ายตัวนอนที่เต็มไปด้วยสนิมเหล่านั่นก็หลุดออกมาจริงๆ

ปัง!

ประตูห้องน้ำกระแทกเปิดออกอย่างแรงพร้อมกับร่างของลุงเขยที่ยืนเหนือยหอบ นัยน์ตาแดงก่ำ ดวงตาที่มองตรงมามีแต่ความมุ่นร้าย

“อึ้น!” ชายวัยกลางคนเดินเข้ามา แต่ไม่ทันที่จะได้ตะตองเธอ คะเนิงนิตยรีบบีบขมวดน้ำยาล้างห้องน้ำใส่อีกฝ่ายโดยเร็ว

“อึบ้า! โอ้ย ตากู!” อีกฝ่ายร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด เธอใช้โอกาสนี้รีบวิ่งออกจากห้องน้ำ โดยมีเสียงตวาดไล่หลังมาติดๆ

“อึ้น อีหลานชั่ว มึงมานี้!”

เธอหันไปมองก็เห็นเขาวิ่งตามออกมาจากห้องน้ำ มือข้างหนึ่งกุมตาข่ายไว้

“โอ้ย!” คะเนิงนิตยเซไปด้านหลังเพราะถูกอีกฝ่ายคว้าเส้นผมและกระชากไว้ เธอทรุดลงด้วยความเจ็บ ขณะที่ผู้ร้ายในคราบของญาติพี่น้องคนนี้เงื้อมือขึ้นสูงแล้วตวัดลงที่พวงแก้ม

เผียะ!

ใบหน้าข้างหนึ่งของเธอชาวาบ นอกเหนือจากความรู้สึกเจ็บแปล็บจากแรงตบ และความรู้สึกเจ็บชาที่หนังศีรษะแล้ว ความสิ้นหวังก็ผุดขึ้นเกาะกุมที่หัวใจ

“ช่วยด้วยค่ะ! ใครก็ได้!” เธอตะโกนกรีดร้องสุดเสียง หวังว่าอย่างน้อยเพื่อนบ้านใกล้เคียงจะได้ยินเสียงของเธอและเข้ามาดูว่าเกิดอะไรขึ้น

“หุบปาก!” ชายกลางคนรีบปิดปากเล็กพร้อมกับออกแรงบีบใบหน้าที่เธอจนเจ็บ “ได้! เล่นตลกใช้ไหมนี่!”

ลุงเขยคร่ำหว่งสาวลงกับพื้น มือข้างหนึ่งที่กุมดวงตาของตนเลื่อนออก ทำให้เธอเห็นว่าดวงตาของอีกฝ่ายแดงนากลัวแค้น ดูท่ามันคงจะโดนน้ำยาล้างห้องน้ำกระเด็นใส่ไม่น้อย คะนิงนิตยพยายามดิ้นรนหนีเอาตัวรอด แต่อีกฝ่ายกลับเลื่อนมือทั้งสองข้างบีบเข้าที่ลำคอเล็ก

“อ๊ก! ปะ...ปล่อยหนู!”

วินาทีที่อีกฝ่ายออกแรงบีบคอของเธอเรื่อยๆ อากาศในปอดก็หายไปทีละนิดจนแทบไม่เหลืออยู่ เธอพยายามดิ้นทุรนทุรายให้พ้นจากความทรมาน มือทั้งสองพยายามบิดป่าย ทำอย่างไรก็ได้ทั้งชวนทั้งแกละเพื่อให้มือหนาหยาบที่อยู่รอบคอคลายออก แต่กลับกระตุ้นให้คนคนนั้นบีบแน่นขึ้นเรื่อยๆ ก่อนที่สติของกะนิงนิตยจะดับวูบไปทั้งหมด เธอพยายามใช้แรงเอื๊อกสุดท้ายทั้งหมดผลักใส่อีกฝ่าย ทว่ากลับไม่เป็นผลแม้แต่หน่อย

ในช่วงเวลาที่เธอหมดหวังนี้เอง เสียงกระแทกอย่างแรงก็ดังขึ้น ก่อนจะตามด้วยเสียงร้องอย่างเจ็บปวดของลุงเขย

พลั๊ก!

“ไอ้ยี้!”

“ปั่นเป็นไงบ้าง!”

เสียงที่คุ้นเคยของกชนันท์ทำให้เธอแทบลืมหายใจ ความหวังที่คิดว่ามอดลงกลับลุกโชนขึ้นมาอีกครั้ง มือของอีกฝ่ายค่อยๆ ประคองร่างที่นอนหายใจรวยริน คะเนิงนิตยรีบสูดอากาศเข้าปอดลึก ก่อนจะมองสถานการณ์ตรงหน้าด้วยความไม่เข้าใจ

เกิดอะไรขึ้น...ทำไมกชนันท์ถึงมาอยู่ที่นี่ได้ แล้ว...ทำไมถึงเป็นเขา

พฤษ...

ร่างสูงของชายหนุ่มกำลังยืนอยู่ข้างหน้าราวกับแผ่นฟ้าที่กั้นเธอจากความมืดมิด

ตั้งแต่วินาทีที่เห็นแผ่นหลังของเขา คะเนิงนิตยก็ไม้อาจจะสาบตาจากคนตรงหน้าได้เลย

2

“พวกแกเป็นใคร เข้าบ้านกูมาได้ไง!” ชายวัยกลางคนที่ล้มลงไปเพราะแรงกระแทกของหมัดหันใบหน้าเหวอกลับมาด้วยความเจ็บปวด มุมปากแตกจนได้เลือด ทว่าหมัดของพฤกษ์คงยังไม่มากพอจะปิดปากสกปรกนี้ให้สนิท

“เรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องที่คุณต้องกังวลหรอกนะครับ” พฤกษ์ตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เขากำหมัดแน่น หากไม่ใช่เพราะด้านหลังมีคะเนิงนิตยอยู่ เขาคงไม่รีรอที่จะเข้าไปจัดการอีกฝ่ายในทันที

พฤกษ์ยังไม่ต้องการให้เธอเห็นอารมณ์ที่พลุ่งพล่านพร้อมกับสีหน้าของตนในเวลานี้ เขาสูดลมหายใจลึกพยายามควบคุมสติ ก่อนจะลอบเหลียวตาไปมองด้านหลังเพื่อสำรวจหญิงสาว

แก้มข้างหนึ่งของเธอมีรอยฝ่ามือแดงประทับอยู่ ดวงตากลมน้ำวาวไปด้วยน้ำตา ผมเผ้ายุ่งเหยิง ไหนจะร่างกายที่สิ้นเทาไม่ต่างจากลูกนกที่พลัดรัง ทั้งหมดที่อยู่ตรงหน้ามันก็มากพอที่เขาจะฆ่าชายวัยกลางคนตรงหน้าให้ตายซ้ำแล้วซ้ำอีก เขาส่งสายตาไปยังน้องสาวอีกฝ่ายรู้ดีถึงความนัยที่เขาต้องการสื่อ กชนันท์จึงค่อยๆ ช่วยประคองคะเนิงนิตยขึ้นนั่ง พลางสำรวจรอยฝ่ามือที่อยู่บนใบหน้าของเธอ

“บันเจ็บไหม” เสียงของกชนันท์ลั่นเครือ แม้แต่มือที่โอบประคอง

เธออยู่ก็ออกอาการสั้นอย่างเห็นได้ชัด

“ไม่เป็นไร”

คนเจ็บตัวเผยแววตาไม่สู้ดีออกมา แต่เจ้าตัวคงไม่ยอมให้คนข้างกายต้องขวัญเสียไปมากกว่านี้จึงได้แต่โกหกออกไป

โกหก...เจ็บกับบอกว่าเจ็บ เขาไม่ต้องการให้เธอสร้างว่าไม่เป็นไรต่อหน้าตัวเองแบบนี้

พฤษภักดีฟันแน่นจนรู้สึกได้ว่ากรามเกร็งไปหมด

“อึ้น! พวกนี้มันเป็นใคร มันเข้ามาในบ้านกู ทำร้ายกูอีก อีตัวแกต้องรับผิดชอบเลยนะ!”

ลุงเขยของหญิงสาวพยายามลุกขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล พยายามมือขึ้นหน้าเขาและน้องสาว พร้อมกับถลึงตาใส่คนเป็นหลานราวกับว่าอีกฝ่ายคือคนที่ผิด

“เก็บปากของลุงไว้เถอะ จันทร. แจ้งตำรวจแล้ว” กชนันท์ค่อนข้างสาวยากกลับไปอย่างไม่ยอมแพ้ คำพูดนี้ทำให้ลุงเขยของคะนึงนิตย์เลือดขึ้นหน้าอีกครั้ง

ตั้งแต่ที่คะนึงนิตย์รับสายและหลุดเสียงสะอื้นด้วยความหวาดกลัวออกมา เขาก็บังเอิญอยู่กับน้องสาวพอดีจึงไม่รีรอ รีบมาที่บ้านของอีกฝ่ายตามที่กชนันท์บอกทาง ยิ่งได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจากปลายสายเขาก็ยิ่งร้อนรน นึกขออย่าให้หญิงสาวเกิดเรื่องอะไรร้ายแรง

พฤษภักดีไม่ลืมให้กชนันท์โทรศัพท์แจ้งตำรวจไปพร้อมกัน เพื่อหากเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้น พวกเขาจะได้คอยช่วยเหลือคะนึงนิตย์ได้

“เสือก! อึ้นมันหลานกู พวกแกมาทางไหนก็กลับไปทางนั้นเลยนะ ไม่ต้องมาสาระแนบ้านคนอื่น!”

นอกจากเอ่ยปากไล่พวกเขากลับไปแล้ว อีกฝ่ายยังหน้าด้านหน้าทนพูดจาแบบนี้ออกมา เขาชอบสังเกตว่าคะนึงนิตย์กำมือแน่นท่าทางคับอกคับใจ แต่ไม่อาจจะระบายออกมาได้ของหญิงสาวทำให้

เขารู้สึกสะเทือนใจ จนต้องหันไปมองคู่มือตรงหน้า พร้อมยกแก้ว
เข้าใกล้อีกฝ่าย

“ไม่ต้องห่วง พวกเราไปแน่ แต่มันหลังจากที่คุณต้องรับผิดชอบ
เรื่องนี้”

พฤกษ์มองใบหน้าอีกฝ่ายพร้อมยกยิ้มมุมปาก ถ้าตำรวจมาถึงที่
เกิดเหตุแล้วเห็นสภาพตอนนี้ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าใครเป็นฝ่ายที่ได้เปรียบ
ฝ่ายไหนที่เสียเปรียบ ในเมื่อคนที่ยื่นดาเขาปาวๆ อยู่ในสภาพไม่ได้สติ
กลืนแอลกอฮอล์เหม็นคูลึ้น ขณะที่บนใบหน้าและตามร่างกายของ
คะเนิงนิตย์กลับมีร่องรอยการถูกทำร้าย

แต่แทนที่ปัญหาจะจบลงง่ายๆ อย่างที่เขาคิด ตัวแปรสำคัญของ
เรื่องนี้ก็ดันโผล่ขึ้นมา ซึ่งก็ไม่ใช่ใครนอกเสียจากพัทรีและเจนตา ป้า
และลูกพี่ลูกน้องของคะเนิงนิตย์

เมื่อทั้งสองกลับมาถึงที่บ้าน ฉากที่พวกเขาเห็นคือ เจ้าของบ้าน
กำลังถูกคุกคามโดยคนแปลกหน้า

“พี่ป้อง! ตายแล้ว เกิดอะไรขึ้น บ๊น สองคนนี้เป็นใคร ทำไมมา
ทำร้ายลุงปองแบบนี้” เมื่อเห็นว่าสามีถูกทำร้ายร่างกาย พัทรีก็รีบวิ่ง
เข้าไปดูอาการของอีกฝ่าย แล้วหันมาส่งสายตาสงสัยใส่คะเนิงนิตย์

พฤกษ์ได้แต่ลอบสังเกตครอบครัวญาติของหญิงสาวเงิบๆ
ขณะเดียวกันเจนตาก็ถลึงตาสงสัยญาติพี่น้องพร้อมกับวิ่งเข้าไปดูอาการของ
ผู้เป็นพ่อ

“บ๊น! แกพาคนมาทำร้ายพ่อฉันได้ไง ออกตัวฉฉ! ถ้าไม่ได้พ่อแม่
ฉัน ป่านนี้แกจะมีที่ซุกหัวนอนไหม!”

คำพูดนี้ทำคิ้วของพฤกษ์ขมวดเข้าหากัน แม้วก่อนหน้านี้อาจจะรู้
จากปากของภรรยาที่มาอ้างว่าครอบครัวฝั่งป้าของคะเนิงนิตย์ไม่ค่อย
เป็นมิตรสักเท่าไร แต่เมื่อมารับรู้ด้วยตัวเองในวันนี้ เขากลับรู้สึกว่
คะเนิงนิตย์ไม่ได้เป็นที่ต้อนรับจากสามคนตรงหน้าเลยมากกว่า

“นี่ๆ ขอโทษนะคะ ก่อนที่จะพูดกล่าวหาบ้าน คุณถามคนของตัวเองก่อนไหมคะว่าเขาทำชั่วๆ อะไรมา!” กชนันท์ไม่รอให้คะเนิงนิตย์ได้ตอบก็เป็นฝ่ายพูดสวนขึ้นแทน

“หน้อย! ฉันสิจะต้องถาม พวกเธอเป็นใคร ก็เห็นอยู่ตำตาว่าพ่อของฉันบาดเจ็บ ดูสิ แผลที่ปากนี่พ่อฉันคงไม่บ้าจี้ต่อยตัวเองหรือกไช้ไหม!” เจนตาตอบกลับไปอย่างไม่ยอมแพ้ เพราะรู้สึกว่าคุณที่กำลังเดือดร้อนเป็นตัวเอง ไม่ใช่บุคคลแปลกหน้าทั้งสอง

ส่วนพฤษที่เห็นท่าน้องสาวจะได้ตอบกลับไป เขาก็รีบยกมือขึ้นขวางพลางหันไปหาลูกพี่ลูกน้องของคะเนิงนิตย์พร้อมกับอธิบายซ้ำๆ

“เรื่องนี้เราอย่าเสียเวลามาทะเลาะกันเลย พวกผมแจ้งตำรวจแล้ว มีอะไรเราเคลียร์ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ดีกว่า”

พอเขาพูดถึงตำรวจ อีกฝ่ายก็เบิกตากว้าง เผยสีหน้าสับสนเพียงชั่วครู่ ก่อนจะไว้วายกลับมากเพื่อกลบเกลื่อนอารมณ์ที่ไม่สงบของตน

“ยังจะต้องแจ้งตำรวจอะไรอีก! เห็นชัดๆ ว่าพวกคุณบุกรุกบ้านคนอื่น ไหนจะทำร้ายร่างกายเจ้าบ้านอีก อย่าคิดว่าเอาตำรวจมาอ้างแล้วพวกฉันจะกลัวนะ!”

คำพูดเถียงข้างๆ คูๆ นี่พฤษไม่สนใจ เขามองอีกฝ่ายด้วยหางตาก่อนจะหันหลังเดินไปหาหญิงสาวที่เขานึกเป็นกังวล พฤษหยุดอยู่ตรงหน้าร่างเล็ก ย่อตัวคุกเข่าหนึ่งข้างให้ระดับสายตาตรงกับคะเนิงนิตย์ พลางสำรวจร่างกายบอบบางอย่างละเอียดอีกครั้ง

หญิงสาวไม่มีท่าทางสั่นเทาเหมือนลูกนกแล้ว ทว่ายังมีมอมรอยแดงที่แฉะชัดบนพวงแก้มอีกฝ่าย พฤษก็ยังรู้สึกปวดใจ ร่างกายของเธอบอบบางเกินไป ผิวเนียนละเอียดตามแขนและขาจึงมีรอยแดงรอยซ้ำจากความทารุณของผู้เป็นลุงเขย แต่พอเขาสังเกตดีๆ ก็พบบางอย่างที่สะดุดตาเหลือเกิน

พฤษยกมือขึ้นตั้งใจบิดเรือนผมที่หญิงสาวพยายามนำมาปรก

ไว้ที่ด้านหน้าออก ก่อนเขยคางมนให้เงยขึ้นมา วินาทีนั้นคะเนิงนิตย์ สะดุ้งเหือกด้วยความตกใจ แวตตาของเธอที่ประสานสบกันนั้นเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นและหวาดกลัว ต่อมาหญิงสาวก็เบนสายตาลบหนีอย่างคนมีความผิด

เมื่อเห็นสิ่งที่เจ้าตัวพยายามซ่อนให้พ้นจากสายตาตัวเอง ลมหายใจของพฤษภักดิ์พลันสะดุด ม่านตาหด มืออีกข้างที่ว่างเปล่ากำแน่น หากไม่มีคะเนิงนิตย์อยู่ตรงนี้ เขาคงเดินเข้าไปฆ่าคนที่ทำร้ายเธอด้วยมือข้างนี้แล้ว

“พี่พฤษภักดิ์คะ”

เสียงเรียกของคะเนิงนิตย์ทำให้เขารีบปรับสีหน้าพร้อมถอนหายใจอย่างแผ่วเบา ก่อนจะเลื่อนมือไปที่พวงแก้มของเธอพลางเอ่ยด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“บ้าน พี่มาแล้ว”

คำพูดคำเดียวของพฤษภักดิ์กลับทำให้กำพั้งที่คะเนิงนิตย์ พยายามก่อกวนมาหลายลงอย่างรวดเร็ว คำพูดของเขาคือสิ่งเดียวที่เธออยากได้ยินในวินาทีที่ไร้ซึ่งความหวัง

น้ำตาที่คิดว่าเหือดแห้งแล้วไหลอาบใบหน้าอีกครั้ง ทว่าคราวนี้มีมือหนาอ่อนบอุ่นของพฤษภักดิ์คอยช่วยซับและปาดมันออกจากใบหน้าของเธออย่างแผ่วเบา

คะเนิงนิตย์ไม่รู้ตัวเลยว่ากชนันท์ปล่อยให้พี่ชายคนโตประคองตัวเธอไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ รู้ตัวอีกครั้งเขาก็โอบเธอเข้ามาอยู่ในวงแขน ขณะเดียวกันความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นค่อยๆ ถูกเยียววจากสัมผัสที่นุ่มนวลและอบอุ่นของชายหนุ่ม

ขณะเดียวกันเสียงรถตำรวจที่ดังโกลั้เข้ามาเรื่อยๆ เตือนสติให้เธอถอยห่างจากร่างสูงตรงหน้า ทว่าต่อให้พยายามผละตัวออกห่าง

แล้วก็ตาม แตร่วงแขนของพฤษภกลับออกแรงตรงข้าม คอยรั้งเธอไว้ให้อยู่ที่ตำแหน่งเดิมก่อนพฤษภจะโน้มศีรษะมาใกล้ พलगกระซิบให้ได้ยินเพียงแค่สองคน

“ทุกอย่างจะเรียบร้อย บั้นเชื่อฟีนะ”

แน่นอนว่าเธอเชื่อ ต่อให้เขาไม่ขอให้เธอเชื่อคำพูดของเขา คะเนิงนิตยก็เชื่อมั่นในตัวเขาอย่างไม่มีข้อแม้

“บ๊วออกไปดูให้พีน้อย” เขาหันไปหากชนันท์ก่อนไหว้วานคนเป็นน้องก็ทำตามอย่างว่าง่าย หลังจากที่ถูกชนันท์ออกไปได้ไม่นานอีกฝ่ายก็กลับเข้ามาพร้อมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจสามนาย

“เราได้รับแจ้งว่ามีเหตุการณ์ทำร้ายร่างกายเกิดขึ้นที่บ้านหลังนี้ ผมงขออนุญาตดำเนินการสอบสวนนะครับ” ตำรวจคนหนึ่งก้าวขึ้นมาข้างหน้า ขณะที่อธิบายสถานการณ์ เจ้าหน้าที่ตำรวจคนเดิมก็กวาดสายตามองไปรอบๆ

“คุณตำรวจคะ! ผู้ชายคนนี้เขาบุกเข้ามาที่บ้าน แล้วก็ทำร้ายสามีดิฉันค่ะ ดูเหมือนเขาจะรู้จักกับหลานสาวดิฉัน พุดตรงๆ นะคะ ฉันกลัวว่าจะมีเหตุจูงใจอย่างอื่นด้วย”

คำพูดของผู้เป็นป้าทำให้ลมหายใจคะเนิงนิตยสะดุด เธอเงยหน้ามองอีกฝ่ายด้วยความไม่เข้าใจ ทว่าพัชรภกลับทำเพียงปรายตามองมาอย่างไม่ไยดี

“ป้าเก็บปากไว้กินข้าวดีกว่าไหม ถ้าขึ้นยังพูดจาแบบนี้ ฉันกับพี่ฟองป้าในฐานะหมั้นประมาทได้นะ”

“พวกเราขอเชิญผู้ที่เกี่ยวข้องให้ปากคำด้วยครับ”

เจ้าหน้าที่ตำรวจกล่าวว่าสถานการณ์ตรงหน้าจะบานปลายจนควบคุมไม่อยู่ เขาจึงบอกทั้งสองฝ่ายด้วยเหตุผล

พัชรภมีสีหน้าไม่พอใจเท่าไร แต่เมื่อเป็นเรื่องที่เลี่ยงไม่ได้ ทุกคนจึงต้องไปรวมตัวกันที่ห้องนั่งเล่นเพื่อให้ปากคำแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ

หากเป็นแค่คดีทำร้ายร่างกายกันเล็กๆ น้อยๆ ในครอบครัว คง
ไกลเกลี่ยยอมความกันได้ แต่ว่านี่...

“บ้านลูกไหนไหม”

เสียงเรียกจากพฤษทำให้คะนึงนิตยต์ดึงความคิดของตัวเองกลับ
มา ทว่ายังไม่ทันได้ตอบว่าเธอลูกเองได้ ชายหนุ่มก็ซ้อนตัวเธอขึ้นมา
อยู่ในวงแขนก่อนเสียแล้ว

“พี่พฤษ!” เธอเรียกเขาด้วยความตกใจ และพอถูกอุ้มขึ้นโดย
ไม่ทันได้ตั้งตัว มือของเธอทั้งสองข้างจึงคล้องลำคอของเขาไว้ทันทีเพื่อ
ไม่ให้ตกลงไปจนเจ็บตัวเพิ่ม

“พี่ไม่ถือ”

เขาตอบกลับมาด้วยสีหน้านิ่งสงบ...ก็ถูกที่เขาอาจจะไม่คิดอะไร
แต่คะนึงนิตยต์ต้องใช้พลังอย่างมากที่จะควบคุมไม่ให้หัวใจของตนเต้น
ผิดจังหวะจนเขาจับความขัดเคืองได้

พฤษอุ้มเธอตามมาได้ไม่กี่ก้าว พวกเขาก็มารวมตัวกันที่ห้อง
นั่งเล่นของบ้านแล้ว เขาวางเธอลงบนโซฟาขณะที่ภรรยาที่นั่ง
ข้างๆ กุมมือเธอไว้ ส่วนพฤษเลือกที่จะยืนอยู่ข้างๆ แทน

“ในเมื่อพร้อมแล้ว ขอทางฝั่งผู้แจ้งความเล่าก่อนนะครับ”

พัชรีดูจะไม่พอใจสักเท่าไร แต่ก็ยอมให้ภรรยาที่เป็นผู้แจ้ง
ความเล่าเรื่องก่อน และจากการบอกเล่าของเพื่อนรัก เจ้าหน้าที่ตำรวจ
จึงหันมาถามเธอ

“ถ้าเป็นอย่างที่คุณแจ้งความเล่า แสดงว่าคุณเป็นผู้รับสาย
โทรศัพท์ใช่ไหมครับ”

“ค่ะ” เธอตอบแล้วค่อยๆ เล่าเรื่องทั้งหมดตั้งแต่เริ่มจนจบให้
ตำรวจฟัง

ขณะที่เล่าไปนั้น สีหน้าของพัชรีกับเจนตาก็ซีดเผือด ทั้งคู่จ้อง
มองเธอด้วยสายตาแข็งกร้าว ส่วนลุงเชยของเธอในเวลานี้ก็คล้ายจะ

สร้างมาในทันที ระหว่างนั้นเองที่เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกคนเดินเข้ามา พร้อมโทรศัพท์มือถือของเธอ

“พบโทรศัพท์มือถือตกอยู่ในห้องน้ำครับ”

เมื่อตำรวจที่สอบปากคำเธอเห็นมือถือเครื่องนี้ เขาก็หันไปหา ลุงเขยของเธอ และให้เขาเล่าเรื่องให้ฟังบ้าง แต่คำพูดจากปากอีกฝ่าย กลับเป็นเหมือนหนึ่งคนละม้วน จากท่าทางอันตรายไม่ได้สติ กลับดู ใจเย็นและพูดจาคล่องปากขึ้นมาทันตา

“เป็นไปไม่ได้เลยครับที่ผมจะทำร้ายเธอ ตั้งแต่พ่อแม่ของเธอ เสีย ผมกับเมียก็รับเธอมาเลี้ยง คอยดูแลไม่ต่างจากลูกอีกคน วันนี้ผม ยอมรับว่าตีมันหนักไปหน่อย แต่พอปั่นกลับมาที่บ้าน ไม่รู้ว่าเพราะเมีย ผมกับลูกสาวไม่อยู่บ้านหรือเปล่า เธอถึงมานั่งคุยกับผม คุยไปคุยมา ก็วกมาเรื่องเงิน บ๊นบอกผมว่าเงินเธอไม่พอใช้ เลยอยากจะยืมจากผม แต่ผมก็ไม่มีให้ เธอก็ทำท่าจะเข้ามาใกล้ บอกว่าถ้าผมให้เงิน เธอจะ...” เขาเงิบไปสักระยะก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองหลานสาวนอกได้

“เฮ้อ ผมก็ไม่อยากจะเอาที่กลับมาไขที่แจ้ง แต่ในเมื่อเรื่องมันเป็น แบบนี้ ผมยอมถูกตราหน้าว่าผิดไม่ได้ บ๊น ลูกขอโทษที่ต้องพูดแบบนี้ หลานผมคนนี้นับบอกว่า เธอยอมนอนกับผมแลกเงินและจะไม่บอกให้ เมียผมรู้”

สิ้นคำพูดของลุงเขย ศีรษะของคะเนิงนิตย์ก็เหมือนโดนของหนัก กระแทกเข้าใส่ หูอื้อไปด้วยความโกรธ เธอกำมือแน่น มองคนตรงหน้า ใส่สีตีไข่เล่าเรื่องโกหกมาเป็นฉากๆ หาวว่าตัวเองถูกเธอเล่นลูกไม้และ จัดฉากทั้งหมดขึ้น ขณะเดียวกันปากของเธอก็ไม่มีท่าทีจะมาช่วยเหลือ รับใส่ไปพร้อมกับสามีปดตำรวจว่าเธอเป็นพวกลักเล็กขโมยน้อยเสมอ

ทำไมคนที่ได้ชื่อว่าเป็นญาติกลับทำตัวเลวร้ายได้ขนาดนี้...

คอของคะเนิงนิตย์แห้งผาก ต้องใช้เวลาสักพักเธอถึงค้นหาเสียง ของตนเอง ตอนที่กำลังจะเอ่ยปากกลับไปนั้น เธอก็รู้สึกได้ถึงความ

อบอุ่นหนึ่งที่เลื่อนมาเกาะกุ่มมือไว้...

เป็นพฤษภเองที่ขยับตัวมานั่งลงข้างๆ พร้อมกับกุ่มมือข้างนี้ แม้จะไม่ได้หันมามองสีหน้าของกันและกัน แต่แรงบีบจากมือหนาของเขามีความหมายมากกว่าคำพูดใดๆ

“ถ้าอย่างนั้นคุณจะทำอธิบายร่องรอยการถูกทำร้ายร่างกายที่ตัวของปิ่นยังไ้ครับ”

สิ้นคำพูดของพฤษภ ทุกสายตาก็พุ่งตรงมาที่หญิงสาวเป็นตาเดียว รอยข้ำที่รอบลำคอ ตามตัว และรอยนิ้วมือบนใบหน้ายังเด่นชัด ลุงเขยเริ่มแสดงอาการลึกลับลึกลนออกมา เมื่อพฤษภเห็น เจ้าหน้าที่ตำรวจทุกคนก็ต้องเห็นเช่นเดียวกัน

หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงสอบสวนลุงเขยของเธอเพิ่มขึ้น อีกฝ่ายก็แสดงพิรุณขึ้นมาเรื่อยๆ จนท้ายที่สุดก็ต้องจมนมด้วยหลักฐาน ไหนจะประตูห้องน้ำที่พัง ไหนจะปากคำจากเพื่อนบ้านที่ได้ยินเสียงร้องของคะนึงนิตย์ ในเมื่อหลักฐานเด่นชัดขนาดนี้แล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจก็มองลุงเขยและป้าของเธอด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป

“ทางผู้เสียหายต้องการดำเนินคดีไหมครับ”

คะนึงนิตย์มองญาติใกล้ชิดทั้งสามคนด้วยแวตาว่างเปล่า ตามความถูกต้องเธอควรจะแจ้งความเรื่องลุงเขยและดำเนินคดีตามกฎหมายให้ถึงที่สุด แต่ในใจเธอกลับรู้สึกเหนื่อยล้าไปหมด ไม่อยากแม้แต่จะยุ่งเกี่ยวกับพวกเขอีก

“ไม่ค่ะ ฉันขอแค่บันทึกประจำวันไว้ละคะ...” เธอเงิบไปอึดใจ ก่อนจะหันไปหาพัชรี “หนูคงไม่อยู่ที่บ้านป้าแล้วละ รับรองได้ว่าของของป้าหนูไม่เคยยุ่งด้วยสักนิด ตลอดเวลาที่ผ่านมามากหลายปี ป้าก็คงรู้ดีว่าค่าใช้จ่ายของหนูเป็นเงินของพ่อกับแม่ ขอขอบคุณที่ป้ากรุณานะคะ แต่หนูคงไม่อยู่รบกวนป้าอีกแล้ว”

คำพูดหญิงสาวชัดเจนมากพอที่ทุกคนจะเข้าใจ ในเมื่อเจ้าทุกข์

ไม่ต้องการเอาความ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงทำบันทึกประจำวันไว้ ส่วน
คะเนิงนิตยก็ตัดสินใจในเวลานั้นเลยว่าเธอจะย้ายออกจากที่นี่

หลังจากให้ปากคำเสร็จ เจ้าหน้าที่ตำรวจก็อยู่ช่วยดูแลความ
เรียบร้อยระหว่างที่คะเนิงนิตยกับภคนั้นที่มาเก็บข้าวของ ใช้เวลาไม่นาน
สัมภาระของเธอก็ถูกขนออกมา

ข้าวของของคะเนิงนิตยมีเพียงกระเป๋าเสื้อผ้าสองใบ พร้อมกล่อง
ใส่ของใช้ส่วนตัวอีกใบหนึ่ง แน่นอนว่าของพวกนี้เธอให้พัชรีและเจนดา
ตรวจสอบดูแล้ว โดยมีตำรวจทั้งสามคนเป็นพยานว่าเธอไม่ได้นำของ
ของพวกเธอออกไปเลยสักชิ้น พฤษกับภคนั้นก็ช่วยเธอขนของขึ้นรถ
ก่อนที่จะลาเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกครั้ง

คะเนิงนิตยนั่งอยู่ในรถของพฤษ จากนั้นรถก็ค่อยๆ เคลื่อนตัว
ออกห่างจากบ้านหลังนั้น และเรื่องราวในวันนั้นก็จบลงท้ายที่เธอ
กลับไปที่บ้านป่าของตัวเอง

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้พบหน้าเจนดา คะเนิงนิตยมองหน้า
อีกฝ่ายด้วยความตกใจเล็กน้อย พอสังเกตดีๆ เธอเห็นเจนดาอยู่ในชุด
ยูนิฟอร์มพนักงานขายของร้านแบรนด์เครื่องสำอาง นึกแปลกใจที่เห็น
เจนดาในชุดพนักงานขาย เพราะเท่าที่เธอจำได้ อีกฝ่ายเคยประกาศ
ไว้ว่าตัวเองจะไม่มีทางมาเหนือลำปากขายของงกๆ แบบนี้แน่นอน

ไม่แน่ใจว่าญาติผู้พี่คนนี้จะเห็นเธอไหม ทว่าระหว่างพวกเธอ
สองคนไม่มีเรื่องราวใดๆ ต้องติดต่อกันแล้ว คะเนิงนิตยจึงคิดจะเดิน
ผ่านไปเฉยๆ แต่เสียงที่เต็มไปด้วยความเดือดดาลของเจนดาทำให้เธอ
ชะงัก

“ป็น!”

เธอหันกลับไปมองคนเรียกด้วยสีหน้าสงสัย ไม่คิดเหมือนกันว่า
อีกฝ่ายจะสังเกตเห็นเช่นกัน ไม่ก็จิตใจเจนดาก็มาหยุดยืนตรงหน้า เห็น

ประกายวาวโรจน์เรื่องร้องขึ้นมาจากดวงตาดูตลกพิลึกน่าคนนี้

“พี่แจ่มมีอะไรหรือเปล่าคะ”

น้ำเสียงของคะนึ่งนิตยราบเรียบ บอกไม่ถูกเลยว่าคนพูดรู้สึกอย่างไร คู่สนทนาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะพูดขึ้นมา

“แกู้หรือเปล่าว่าหลายปีมานี้ที่บ้านฉันต้องพบเจออะไรบ้างทั้งหมดนี้สะใจแกพอหรือยัง”

คำพูดของอีกฝ่ายทำให้คะนึ่งนิตยขมวดคิ้วนึกสงสัย ตั้งแต่เหตุการณ์ครั้งนั้น เธอก็ไม่ได้สนใจความเป็นไปของครอบครัวนี้เลย

“ตั้งแต่วันนั้นบ้านก็ไม่ได้เข้าไปยุ่งวุ่นวายกับพี่หรือคุณป้าอีก”

“ถ้าไม่ใช่แกแล้วจะเป็นใครที่เอาเรื่องพ่อฉันไปเล่าต่อ ฉันต้องทนสายตาของคนรอบตัวมากแค่ไหน รู้หรือเปล่า! อย่าคิดว่าฉันไม่รู้นะว่าเรื่องที่แม่ฉันเจอปัญหาเรื่องงานก็เป็นฝีมือของแก!”

หนนี้คะนึ่งนิตยไม่นิ่งเฉยปล่อยให้อีกฝ่ายกล่าวหาในสิ่งที่เธอไม่ได้ทำเช่นนั้นต่อไปแน่

“บ้านไม่รู้ว่พี่แจ่มอยากจะทำอะไรกันแน่ แต่บ้านไม่เคยทำเรื่องพี่พี่พูดออกมา”

“โกหก! ต้องเป็นแกแน่ๆ ดูลิ ฉันถึงต้องมาจมปลักอยู่กับงานโง่ๆ แบบนี้!”

เสียงดังโวยวายของเจนตาทำให้ผู้คนที่มาเดินเที่ยวเล่นหรือมาซื้อของที่ห้างสรรพสินค้ามองพวกเธอทั้งสองเป็นตาเดียว

“พี่แจ่มควรจะตั้งสติก่อนนะคะ บ้านเคยบอกแล้วว่าอย่ายุ่งกับพวกพี่อีก บ้านก็ไม่เคยผิดคำพูด พี่โทษบ้านแต่ไม่ลองย้อนดูละคะ ว่าเรื่องทั้งหมดมันผิดที่บ้านหรือเปล่า”

ปกติแล้วเธอไม่เคยเป็นฝ่ายมีปากเสียงหรือทะเลาะเบาะแว้งกับใครเขาก่อน แต่หนนี้เมื่อได้ยินคำพูดกล่าวหาของเจนตาแล้ว เธอกลับคิดว่าทั้งหมดนี้ไม่ใช่สิ่งที่เธอควรเจอ

ตอนที่ตัดสินใจตัดขาดจากครอบครัวของพัชรี เธอก็ไม่คิดจะย้อนกลับไปคบค้าสมาคมหรือนับเป็นญาติกันอีก อีกทั้งยังยอมตัดใจไม่เอาความเรื่องร้ายๆ ที่พวกเขาทำ คิดว่าต่างคนต่างอยู่แล้วทุกอย่างมันจะจบ แต่พออีกฝ่ายตกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบากก็กลับโทษว่าทุกอย่างเป็นเพราะเธอ ไม่มีใครคิดจะย้อนมองดูเงาและการกระทำของตัวเองสักคน

“แก!”

“ฉันไม่รู้ว่ามีใครเอาเรื่องลู่ไปพูด เพราะมันไม่ได้ออกจากปากฉัน ถ้าพี่แฉคิดว่าตัวเองโชคร้ายเพราะฉันแล้วทำให้พี่สบายใจ พี่แฉจะคิดแบบนี้ต่อไปฉันก็ไม่ห้ามค่ะ ถ้าไม่มีอะไรแล้วฉันขอตัวนะค่ะ ฉันไม่ว่าง”

แต่ก็ยังคงเป็นเจนนตาที่ไม่ยอมให้คะนึงนิตย์หันกลับไปง่ายๆ อีกฝ่ายปรีมาจับต้นแขนของเธอไว้ ออกแรงกระชากจนเธอเซ เจนนตารีบเดินอ้อมมาตรงหน้าทั้งๆ ที่ยังบีบต้นแขนของเธอไว้แน่น

“อึ้น! ฉันบอกให้แกไปเหอ”

“พี่แฉ ปล่อยฉัน” ถึงจะพูดแบบนี้ออกไป แต่คนตรงหน้าก็ไม่มีทีท่าจะปล่อยมือ มีหน้าซำยังออกแรงมากกว่าเดิม

สถานการณ์ตรงหน้าเริ่มไม่สู้ดี คนรอบตัวจึงพากันจ้องมอง พวกเขาอย่างสนใจ คะนึงนิตย์ไม่ชอบการถูกมองเช่นนี้จึงพยายามทั้งสับัดทั้งดึงแขนกลับมา ยกมืออีกข้างวางลงบนมือเจนนตาที่บีบต้นแขนตัวเองอยู่ สภาพตอนนี้ของเธอและญาติสาวไม่ดีแล้วอีกฝ่ายยังอยู่ในชุดพนักงาน ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป เจนนตาคงได้ชวดงานครั้งนี้แน่ๆ

“ปล่อยค่ะ พี่กำลังทำให้มันกลายเป็นเรื่องใหญ่ นะคะ”

“ทำไม! ตอนนี้แกเริ่มอายแล้วหรือไง ที่ตอนทำชั่วๆ ไม่คิดจะสำนึก!”

คะเนิงนิตยี่ไม่รู้แล้วว่าจะควบคุมสถานการณ์และอารมณ์ของคนตรงหน้าอย่างไร ดูท่าเจนนตาจะเชื่อไปแล้วว่าตนคือเบื้องหลังของความตกต่ำที่เกิดขึ้นกับอีกฝ่าย

แต่ทั้งหมดมันเกิดอะไรขึ้นล่ะ ในเมื่อเธอไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับพวกเขาเลยแม้แต่น้อย เธอจะต้องรับผิดชอบอะไร

“ถ้าพี่ยังไม่ปล่อยป้ัน ป้ันจะแจ้งบริษัทของพี่ให้ดูแลเรื่องความประพฤติของพนักงานนะคะ ถ้าพี่ยังอยากมีงานในมือไว้อยู่ก็ปล่อยป้ันค่ะ”

วิธีการแบบนี้ถ้าเป็นเมื่อก่อน เธอคงไม่ชอบใจนักและคงได้แต่ยินยอมให้อีกฝ่ายแกล้งเอาเปรียบเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไปแล้ว แต่การที่ต้องใช้ชีวิตคนเดียวและพึ่งพาแค่ตัวเอง รวมถึงประสบการณ์ที่ได้รับจากครอบครัวของคนตรงหน้าทำให้คะเนิงนิตยี่ต้องจำขึ้นใจว่า บางครั้งคนเราก็ต้องลุกขึ้นมาปกป้องตัวเองเสียบ้าง

“อึป้ัน แกกล้าชู้ฉันหรือ!”

สีหน้าของเจนนตาปิดเบี้ยวเพราะความโกรธจนน่าเกลียด ไม่เหลือใบหน้าพนักงานสาวที่ยิ้มแย้มอยู่ก่อนหน้านี้ มืออีกข้างที่ยังว่างเงื้อมสูงขึ้นพร้อมจะประทับฝ่ามือที่แก้มของคะเนิงนิตยี่

แต่คราวนี้คะเนิงนิตยี่จะไม่ยอมอยู่เฉย ทันทิที่เห็นอีกฝ่ายเตรียมจ้างมือขึ้นจะทำร้ายร่างกายตัวเอง เธอก็พร้อมแล้ว ทว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงกลับไม่เป็นอย่างที่ตนหรือเจนนตาคิดไว้แม้แต่นิดเดียว

มือของเจนนตาไม่ได้ตวัดลงบนใบหน้านางงามสาว เนื่องจากถูกใครบางคนคว้าเอาไว้ก่อน

“ถ้ายังไม่หยุดยุ่งกับป้ัน ผมรับรองได้เลยว่าที่คุณเจออยู่ตอนนี้ยังไม่ถึงครั้งที่ผมจะตอบแทนแน่ๆ”

เสียงนุ่มทุ้มที่แสนจะคั่นหูทำให้คะเนิงนิตยี่นิ่งงัน สมองคิดอย่างลับสนว่าตอนนี้เป็นเพราะเธอหลุดไปเองใช่หรือไม่ ถึงรู้ลึกว่าเสียงนี้

ช่างเหมือนเสียงของพฤษ์เหลือเกิน

เธอค่อยๆ เบนสายตาไปมองชายที่หยุดมือของญาติสาวผู้พี่ไว้ แล้วก็ต้องพบว่าหูและสมองของเธอไม่ได้จำผิดเพี้ยนไป คนตรงหน้า คือพฤษ์จริงๆ

เขามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ถึงวันนี้ก็นั่นบอกว่าเขากลับมา แต่เขาก็ไม่ควรมาอยู่ตรงหน้าเธอแบบนี้

คะนึงนิตย์มองใบหน้าของชายหนุ่มอย่างแปลกใจ พร้อมกันนั้นก็สำรวจใบหน้าของเขาไปด้วย ไม่เจอกันสองปี เขาดูผอมลงไปเล็กน้อย ไม่รู้ว่าเป็นเพราะทำงานหนักจนไม่มีเวลาดูแลตัวเองหรือเปล่า แต่มันก็ทำให้ใบหน้าของเขาคมเข้มขึ้น นัยน์ตาสีดำลึกกลับยังคงน่าหลงใหล เดิมทีพฤษ์ก็เป็นผู้ชายที่มีร่างกายสูงโปร่ง ใหญ่กว้าง แคเธอประเมินด้วยสายตาก็พอรู้ว่าช่วงเอวสอบของเขามีสัดส่วนที่น่ามองเพียงใด

ไม่เจอกันสองปี คราวนี้คะนึงนิตย์รู้สึกผู้ชายหนุ่มตรงหน้าคล้ายจะเปลี่ยนไปไม่น้อย ดูเข้าถึงยาก...อีกทั้งยังดูเต็มไปด้วยพิธีโรโมนดึงดูดเพศตรงข้ามมากขึ้น รวากับรู้ตัวว่ากำลังถูกมอง สายตาของพฤษ์จึงเบนมาที่เธอเล็กน้อย ชั่วพริบตาเธอเห็นว่ามุมปากของชายหนุ่มยกยิ้มขึ้น ก่อนที่จะหันกลับไปตีหน้าขรึมใส่ญาติสาวของเธอ

“ดูเหมือนว่าเรื่องเมื่อหลายปีก่อนพวกคุณคงไม่จำใช้ไหม”

“คะ...คุณ!”

“ปล่อยมือฉัน แล้วผมจะถือว่าเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้น” น้ำเสียงของพฤษ์นิ่งสงบไม่ต่างจากตัวตนของชายหนุ่ม แม้ท่าทางของเขาจะดูสุภาพ แต่กลิ่นอารมณ์ที่แสดงออกมาจากแววตากลับไม่เหมือนการกระทำเลยแม้แต่น้อย

เจนตาค่อยๆ ปล่อยมือออกจากต้นแขนของคะนึงนิตย์ แม้ว่าแววตาจะแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่ยินยอม แต่อีกฝ่ายคงไม่ยากจะต่อปากต่อคำกับพฤษ์

ทันทีที่คะนิงนิตยเป็นอิสระ พฤกษ์ก็ขยับตัวเข้ามายืนขวางระหว่างเธอกับเจนตาเอาไว้ เธอเห็นญาติสาวมีสีหน้าคับข้องใจอย่างมาก พอเห็นว่าเธอมองอยู่อีกฝ่ายก็ถลึงตาใส่ หากสายตาของเจนตาคือคมมีด มันคงตรงเข้าเฉือนตามตัวเธอจนเป็นแผลไปแล้ว

“ไปเถอะบ้าน” พฤกษ์ไม่รีรอให้สถานการณ์ตรงหน้าวุ่นวายไปมากกว่านี้ เขาหันหลังกลับมาก่อนจะคว้ามือของเธอ แล้วออกแรงชักชวนให้เธอเดินจากมา

“พี่พฤกษ์คะ เดี่ยวก่อนคะ หยุดก่อน พี่พฤกษ์กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ แล้วบัวล่ะคะ”

คะนิงนิตยรีบถามขณะที่เขาพาเธอเดินออกมาได้แล้วครู่หนึ่ง จนถึงตอนนี้เธอยังไม่เข้าใจเลยว่าพฤกษ์มาที่นี่ได้อย่างไร แล้วเมื่อครู่ที่เขาพูดกับเจนตาค้างแรกมันหมายความว่ายังไงกันแน่

พฤกษ์หยุดเดินตามที่เธอร้องขอ เขาหันมาสบสายตาเข้ากับเธอ ใบหน้าที่นิ่งสงบเปลี่ยนเป็นใบหน้าอบอุ่นที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มและแววตาอ่อนโยน เขาไม่ตอบคำถามของเธอ เพียงแต่เอ่ยคำพูดที่ทำให้วันเวลาและหัวใจของเธอหยุดเต้น

“บ้าน พี่มาแล้ว”